

ยอด
ลามี
ของ
กุลสตรี
อันดับหนึ่ง 1

九叔万福

จิวเยวี่หลิวหวิง 九月流火 เขียน
เบ็นีนาคราช แปล

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ผู้ที่ไม่รู้ไม่ผิด หรือแค่ไม่รู้ก็ผิดแล้ว เป็นคำถามที่น่าสงสัยเหลือเกิน เกี่ยวกับเรื่องความไม่รู้ของคน นักอ่านเคยทำสิ่งใดลงไปด้วยความไม่รู้บ้างไหมคะ ถ้าตอบว่า 'เคย' นักเขียนของเราคุณจิวเยวียหิวหัว และนักแปลคนเก่ง คุณเบป็นนคราซคงจะบอกว่าเหมือนกันกับ 'เจิงอวีจิ้น' ของเราที่ทำทุกสิ่งดำเนินชีวิตไปตามปกติ หากแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นกลับไม่ปกติ นางโดนยึดเย็ดข้อหามากมายที่ตนไม่รู้ที่ไปที่มาที่ไปด้วยซ้ำ จนตายกลายเป็นวิญญาณถึงได้เข้าใจ

เจิงอวีจิ้นเกิดในตระกูลสูงศักดิ์ กิริยามารยาท ศาสตร์ทั้งสี่ และศาสตร์แห่งการครองเรือนใดๆ ล้วนทำได้ดีเยี่ยมไม่มีข้อบกพร่อง เป็นดั่งมาตรฐานชั้นหนึ่งของคุณหนูจวนต่างๆ ในเมืองหลวง อีกทั้งวิชาคู่ครองยังสูงเทียมฟ้าได้หมั้นหมายกับจิ้งหย่งโหว แม่ทัพหนุ่มที่สร้างผลงานได้ดีเยี่ยม เป็นชายหนุ่มที่โดดเด่นที่สุดในเวลานั้น หากแต่ทุกสิ่งก็พังทลายลงเพราะฝันเหมือนจริงตื่นหนึ่งของนางที่เลวร้ายเป็นอย่างมาก มันจะไม่ใช่อะไรเลย หากความฝันนั้นมันจะไม่ได้เริ่มเป็นจริงที่ละส่วนสองส่วนเช่นนี้! นางจะต้องหาทางจัดการเพื่อหาทางลงที่ดีที่สุดให้กับตัวเองให้จงได้ ส่วนว่าความฝันนั้นคืออะไร เหตุใดจึงทำให้เจิงอวีจิ้นร้อนใจเช่นนั้น นางจะสามารถแก้ปัญหาและเอาตัวรอดไปได้หรือไม่ ขอเชิญนักอ่านทุกท่านพลิกหน้ากระดาษเพื่อร่วมกันสะสางปัญหาไปกับนางได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

เจิ้งหยวนจึงจ้องไปที่เจิ้งอวี่จิ้นนึ่ง ไม่รู้เหตุใดสายตาคุณั้นจึงทำให้เจิ้งอวี่จิ้นนี้กกแล้ว รวากับว่ามีบารมีที่ลึกล้ำจนมองไม่เห็นกันบั้ง นางรู้สึกอ่อนแรง ไม่กล้าเผชิญหน้ากับท่านอาเก่าในตอนนี แต่เพียงพูดคำซู่ก็แสดงท่าทีอ่อนแอออกมาจะดูขายหน้าเกินไป เจิ้งอวี่จิ้นจำต้องจ้องเขากลับอย่างแสดงบารมีแวบหนึ่งแล้วแสร้งทำว่าตนเองยังมีเรื่องด่วนอื่นอีก เดินจากไปอย่างรวดเร็ว

นางเดินไปได้สองก้าว กำลังจะผ่อนลมหายใจ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงจากด้านหลังว่า "เจ้าเดินผิดแล้วกระมัง"

"หือ?"

"นั่นเป็นทางกลับไปเรือนพักของข้า"

แนะนำตัวละคร

* เจิงอวี่จิ้น

บุตรสาวคนโตจวนอี้ซุนโหว ดวงหน้างดงาม กิริยาอ่อนหวาน เป็นระเบียบ เป็นเลิศในศาสตร์ทั้งสี่ ถูกถอนหมั้น ยอดकुสสตรีแห่งเมืองหลวงที่ถูกยกย่อง ผู้ที่ได้รับความจริงอีกด้านจากฝันของตนเอง

* เจิงอวี่โม

บุตรสาวบ้านรองจวนอี้ซุนโหว งดงาม อ่อนแอ บอบบาง น้อยสาวฝาแฝดของเจิงอวี่จิ้น เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้เห็นความจริงในชีวิตข้างหน้าของตนเอง

* ฮั่วฉางยวน

จิ้งหย่งโหว แม่ทัพฉางเซิง แห่งกองบัญชาการทหารพิทักษ์ซีเป่ย์ เก่งกล้าสามารถตั้งแต่วัยเยาว์ ทอดตาทั่วหล้าไม่อาจเจอคนรุ่นเดียวกันที่มีความสามารถเท่า หมั่นหมายกับเจิงอวี่จิ้น แต่ก็ถอนหมั้นในภายหลัง

* เจิงหยวนจิ่ง

บุตรชายลำดับที่เก้าแห่งสกุลเจิง หล่อเหลาสุขุมลุ่มลึก ทำหน้าที่ดูแลผู้เต็มไปด้วยปริศนาและไม่มีใครในสกุลเจิงต้องการเอ่ยถึง

* ท่านหญิงชิงฝู

บุตรสาวหนึ่งองค์ ร่ำรวยเป็นอย่างมากในฐานะเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่ง แม้จะแต่งงานออกมายังจวนอี้ซุนโหวแล้ว เป็นมารดาของเจิงอวี่จิ้น นี่เป็นสิ่งที่คนภายนอกจวนรู้

* สุหยินผู้เฒ่าเจิง

นายหญิงผู้เฒ่าผู้มีอำนาจในจวนอี้ซุนโหว แม้จะแก่ชราลงมาก แต่คำพูดและการกระทำแฝงความเด็ดขาด น่ายำเกรง ภูมิใจในตัวหลานสาวที่มีความสามารถเป็นยอดสตรีแห่งเมืองหลวงเป็นอย่างมาก

7

ปีที่สิบสองในการครองราชย์ของฮ่องเต้เจี้ยนอู่ ปีใหม่ผ่านพ้นไปแล้ว แต่ข้างนอกยังหนาวอยู่มาก ฤดูหนาวนี้ยาวนานและอึมครึม เข้าเดือนสองแล้วแต่อากาศไม่มีทีท่าจะอบอุ่นขึ้นเลย

กลางดึกเมื่อวานหิมะตกลงมาอีกครั้ง รุ่งเช้าวันนี้ทั้งเมืองหลวงขาวโพลนไปทั่ว เหนือสิ่งปลูกสร้างอันยิ่งใหญ่ดงามปกคลุมไปด้วยหิมะ ภายในจวนอิ๋ซุนไหว* ทางตะวันออกของเมือง หญิงชราสวมเสื้อขนสัตว์สีน้ำตาลหม่นวิ้งตึกๆ มาทางเรือนจินหนิง นางก้าวข้ามธรณีประตู เกาะเสาทางเดินแล้วปรับลมหายใจ จากนั้นตะโกนอย่างลนลาน "คุณหนูใหญ่เกิดเรื่องใหญ่แล้วเจ้าคะ!"

สาวใช้ที่เกล้าผมแน่นสองมวดยคนหนึ่งพลิกเปิดม่านเดินออกมา นางดูแล้วอายูรวาลิบหัวลิบหกปี เป็นช่วงเวลาทิ้งดงามที่สุดของหญิงสาว

* ไหว บรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นฮ่องของขุนนางจีนสมัยโบราณประกอบไปด้วยกิง ไหว ป้อ จื่อ นานาน แต่ละสมัยจะมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยแตกต่างกัน โดย 'ไหว' มีศักดิ์รองจาก 'กิง' ซึ่งเป็นลำดับชั้นสูงสุด

แต่พอถึงตาเล็กก็ขึ้น ท่าทางดูไม่อ่อนโยนสมวัยเลยสักนิด "ตะโกนไวววายอะไรแต่เช้า ไม่รู้หรือว่าคุณหนูยังอยู่ข้างใน"

"ไฉ่หย่า แม่นางเหลียนเขียวของบ่าว บ่าวก็แค่มีเรื่องจะบอกคุณหนูเท่านั้น!" ป้าเจิ้งไวววายจะเดินเข้าไปในห้องให้ได้ "คุณหนูใหญ่เกิดเรื่องใหญ่แล้วเจ้าค่ะ!"

กฎระเบียบในห้องคุณหนูใหญ่เข้มงวดเป็นพิเศษ สาวใช้และหญิงรับใช้สูงวัยใช้แรงงานทั่วไปปกติจะเดินไปมาได้เพียงในลานเรือน มีเพียงสาวใช้ระดับสองเท่านั้นจึงจะเข้าไปในเรือนได้ ส่วนห้องนอนของคุณหนูใหญ่มีเพียงสาวใช้ระดับหนึ่งที่ปรนนิบัติรับใช้ข้างกายเท่านั้นถึงจะเข้าไปได้ เข้าเรือนพักมาแต่เด็กก็มีกฎระเบียบมากมายแล้ว ตอนนี้อพเหลียนเขียวเห็นป้าเจิ้งจะบุกเข้าไปในห้องพักก็โกรธขึ้นมาไม่น้อย ในทันทีรีบออกแรงขวางประตูเอาไว้ "บังอาจ ยังมีกฎระเบียบอยู่หรือไม่! ห้องของคุณหนูใหญ่เจ้าเข้าได้หรือ"

เหลียนเขียวเป็นคนสำคัญยิ่งข้างกายคุณหนูใหญ่ ปกติอยู่ในเรือนพักจะมีอำนาจอย่างมาก ต่อให้เป็นป้าเจิ้งก็ไม่กล้าล่วงเกินบ่าวผีปากกล้าผู้นี้ แต่วันนี้ไม่รู้อย่างไรกัน ป้าเจิ้งกลับกล้าลงมือกับเหลียนเขียว ผลักแขนของเหลียนเขียวพลางพูดว่า "ไฉ่หย่า แม่นางเหลียนเขียว บ่าวมีเรื่องสำคัญจริงๆ..."

"เหลียนเขียว"

เหลียนเขียวได้ยินเสียงก็หยุดวางอำนาจในทันที แม้แต่ป้าเจิ้งที่ตะโกนไวววายก็เงียบเสียงลง คุณเธออย่างเรียบร้อยตรงหน้าประตู "คุณหนูใหญ่ บ่าวมีเรื่องสำคัญจะรายงานจริงๆ เจ้าค่ะ"

ภายในห้องมีดอกไม้หลากหลาย อบอวนราวฤดูใบไม้ผลิ บรรยากาศ

ดูรูปร่างดงาม ชั้นวางของชั้นหนึ่งบังสายตาพื้นที่ชั้นในชั้นนอกไว้ ผ่านไปครู่หนึ่งสาวใช้ในชุดกระโปรงนวมสีม่วงอ่อนอมชมพูคนหนึ่งก็เดินออกมา พูดเสียงอ่อนโยนว่า "คุณหนูมีเมตตา เจ้าเข้าไปเถอะ"

"เจ้าคะ"

ป้าเจิ้งรีบเดินอ้อมชั้นวางของ ผ่านม่านมุ้งสีสดใสนี้เป็นครั้งแรก ที่นางเข้ามาในห้องพักส่วนตัวของคุณหนูใหญ่ ป้าเจิ้งถูกผ้าแพรสองข้างทำให้ลายตา นางเห็นเงาหันข้างที่ตั้งตรงดงามได้รางๆ ป้าเจิ้งไม่กล้ามองต่อ รีบคุกเข่าลง "คุณหนูใหญ่"

"พูดมาเถอะ" เพียงแค่เห็นเงาด้านข้างของอีกฝ่ายก็นามองอย่างประหลาด แม้แต่เสียงยังราวกับเม็ดหยกกระทบกัน ไพเราะอย่างยิ่ง "มีเรื่องอะไร"

ป้าเจิ้งเกิดความรู้สึกประหลาดใจขึ้นมาวูบหนึ่ง เมื่อครู่ที่นางได้ยินข่าวนี้ก็ตกใจจนลูกตาแทบกลืนออกมา ตลอดทางไม่ใส่ใจหิมะลั่นวิ่งลี้มลูกคลูกคลานมาแจ้งข่าวแก่คุณหนูใหญ่ ขาวนี้ยังไม่ทันกระจายมา คุณหนูใหญ่เองเดิมไม่มีตาทิพย์หูทิพย์ อีกทั้งวันนี้ก็ไม่ได้ยกรายออกจากห้อง ตามหลักแล้วไม่ควรจะรู้เรื่องเรือนส่วนหน้า

ทว่าฟังน้ำเสียงของคุณหนูใหญ่แล้ว...ป้าเจิ้งกลับรู้สึกงงใจยิ่ง เหตุใดนางจึงรู้สึกว่าคุณหนูใหญ่เหมือนจะรู้เรื่องนี้แล้ว

"คุณหนูใหญ่ ทางจวนจ้งหย่งโหวมาถอนหมั้นแล้วเจ้าคะ"

เฉิงอวี่จิ้นนั่งนิ่งมองดูใบหน้าสวยสดงดงามราวกับภาพวาดของตน ในกระจกแล้วยิ้มอย่างช้าๆ

เป็นจริงดังคาด เขามาถอนหมั้นแล้ว

ขาวนี้เรียกได้ว่าเหมือนฟ้าคำรามอันน่าตกใจ คุณหนูใหญ่เพิ่ง

หมั้นหมายกับจิ้งหย่งโหวในเดือนสิบสองปีที่แล้ว นี่เพิ่งขึ้นปีใหม่ไป ไม่ทันไร เหตุใดจึงคิดถอนหมั้นกะทันหัน ยังไม่ต้องพูดถึงการกระทำของ จิ้งหย่งโหวว่าแปลกหรือไม่ เพียงแค่เรื่องการถอนหมั้นนี้ก็น่าตื่นตระหนก พอแล้ว

สำหรับหญิงสาวนางหนึ่ง การถอนหมั้นต่อให้เกิดจากการกระทำ ของฝ่ายชาย ผลลัพธ์ก็เป็นผลเสียสำหรับฝ่ายหญิงอยู่ดี ด้วยเรื่องนี้ ชื่อเสียงฝ่ายหญิงจะเสียหายอย่างมาก เก่งว่าวันหน้าคงยากจะหา บ้านสามีที่ดีได้แล้ว

ป้าเจิ้งถูกข่าวนี้ทำให้ตระหนกตกใจจนจิตใจวุ่นแต่เช้า หลังจาก นางพูดออกมา เดิมทีคิดว่าคุณหนูใหญ่จะตกใจหน้าถอดสี ทว่านาง รอคอยนานกลับเห็นเพียงคุณหนูใหญ่สองกระຈຈ ค่อยๆ มีรอยยิ้มให้เห็น

พวกเหลียนเซี่ยวและตู้รั่วคิดไม่ถึงว่าจะเป็นเรื่องนี้ พวกนางทั้งสอง ตกใจตะลึงงัน รอจนถึงสติคืนมาแล้ว จึงรีบตะโกนว่า "คุณหนูใหญ่! นี่! นี่จะ..."

เหลียนเซี่ยวปากไว รีบถามป้าเจิ้งว่า "เจ้าฟังผิดไปหรือไม่ มาพูด เช่นนี้ต่อหน้าคุณหนูใหญ่ ข้าว่าเจ้าคงไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว!"

ป้าเจิ้งเรียกได้ว่ามีความอดัดดับข้อข้องใจเต็มท้องจนพูดไม่ออก โดยไม่รอให้นางพูดสิ่งใดต่อกลับเป็นคนอีกคนหนึ่งที่คลายความลำบากใจ ให้นาง "ไม่ผิดหรอก"

"คุณหนูใหญ่?"

เจิงอวี่จินคิดว่ากระຈຈลง ใบหน้าราวภาพวาดตอนไม่ยิ้มยิ่งดูงดงาม จับตา ดึงดูดจิตวิญญาณคน นางมองหิมะนอกหน้าต่าง แววดาตุสบนนิ่ง แต่กลับเหมือนแฝงการเยาะหยันอย่างไร้สาเหตุ "เขาทำแล้วจริงๆ"

เจิ้งอวี่จิ้นคือคุณหนูใหญ่จวนอี้ซุนโหว มารดาคือท่านหญิงซึ่งผู้บุตรสาวของหนิงอ๋อง บิดาคือชื่อจื่อ* อี้ซุนโหว นางในฐานะบุตรสาวคนโตของภรรยาเอกบ้านใหญ่จวนอี้ซุนโหวจะเรียกว่าคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดก็ไม่เกินจริงเลย

ก็เหมือนกับชื่อของนาง เจิ้งอวี่จิ้น** เต็บโตมาโดยถูกยกให้เป็นแบบอย่างอันไรที่ตีให้กับบุตรสาวบ้านอื่นมาโดยตลอด นางเริ่มปูพื้นฐานการเรียนตอนเจ็ดขวบ เชี่ยวชาญการตีตีพิน เดินหมาก เขียนพู่กัน วาดภาพ ขำนาญงานฝีมือสตรี ทั้งกตัญญูและเชื่อฟัง เป็นบุตรสาวตัวอย่างเลยก็ว่าได้ บรรดาคุณหนูจวนอื่นยามถูกมารดาอบรมสั่งสอนทุกวัน พอได้ยินชื่อของเจิ้งอวี่จิ้นแล้วต่างเกิดความรู้สึกไม่พอใจ

ครั้นทำตามลมตามน้ำนานเกินไปก็ถูกคนเข้าใจว่าเสแสร้งได้ ลับหลังจึงมีคนรูดว่าเจิ้งอวี่จิ้นจะหมั้นหมายกับคนบ้านใด ดูว่านางจะโดดเด่นต่อไปได้หรือไม่

คิดไม่ถึงว่าจะทำได้จริง

เดือนสิบสองปีที่แล้ว เจิ้งอวี่จิ้นติดตามมารดาไปพักผอนชั่วคราวที่หมู่บ้านน้ำพุร้อนกลางเขา พื้นที่ปกครองของหนิงอ๋องอยู่ที่เจียงหนาน*** ท่านหญิงซึ่งผู้แต่งเข้าเมืองหลวงมาหลายปีเพียงนี้ก็ยังคงไม่เคยชินกับฤดูหนาวในเมืองหลวง สตรีในราชวงศ์มีเงินทองมีอำนาจ ท่านหญิงซึ่งผู้มีหมู่บ้านภายใต้ชื่อของตนเองแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีตาน้ำพุร้อนให้ใช้โดยเฉพาะ ท่านหญิงซึ่งผู้จึงเดินทางออกจากจวน บรรดาคุ้สะไม้ไม่สะดวกจะติดตามไปด้วย แต่บรรดาคุณหนูอาศัยไปบุญติดตามไปได้

* ชื่อจื่อ หมายถึงตำแหน่งทายาทผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ มักเป็นบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

** อวี่จิ้น หมายถึงหยกงาม ใช้อุปมาถึงสตรีที่เพียบพร้อมทั้งความงาม คุณธรรม สติปัญญา และความสามารถ

*** เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อันฮุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

เจิงอวีจิ้นในฐานะบุตรสาวคนโตของท่านหญิงซึ่งผู้ยอมต้องติดตามมารดาไปด้วย คิดไม่ถึงว่าหลังจากเดินทางไปที่เขาซีซาน ในเมืองหลวงกลับมีหิมะตกหนักสามวันสามคืน ทางภูเขาถูกปิด ท่านหญิงและบรรดาคนหูกที่ติดตามมาไม่อาจลงจากเขาได้ในขณะนี้

ท่านหญิงซึ่งผู้ส่งข่าวรับใช้ลงเขาไปแจ้งข่าวแล้ว เพียงอยู่ในหมู่บ้านรอให้คนของจวนอู่ขุนโหวเกลี้ยทางมารับพวกนางก็พอ ขณะที่ท่านหญิงซึ่งผู้ยังคงดื่มด่ำกับน้ำพุร้อนอย่างสบายใจ ทางเจิงอวีจิ้นกลับพบว่าน้องสาวคนรองหายตัวไป

น้องหญิงรองเจิงอวีไม่ใช่นางสาวเพียงคนเดียวของบ้านรองนายท่านรองและหรวนชื่อ* รักดั่งแก้วตาดวงใจ นางหายไปในบ้านของบ้านใหญ่ นับเป็นเรื่องราวแรง นี่คือการเกี่ยวข้องกับชื่อเสียงของสตรีเจิงอวีจิ้นจึงไม่กล้าโวยวาย แค่ออบส่งหญิงรับใช้ส่งวัยไปเฝ้าปากทางไว้แล้วให้เหลียนเซี่ยวไปสืบดูว่าเมื่อตอนเย็นเจิงอวีไม่ไปที่ใด

คิดไม่ถึงว่าผ่านไปหนึ่งคืนเจิงอวีไม่ยังคงไม่กลับมา เจิงอวีจิ้นรู้ว่าเรื่องราวร้ายแรงขึ้นแล้ว นางไม่กล้าตั้งเวลาต่อไป เข้าตรู่วันรุ่งขึ้นก็ไปรายงานเรื่องนี้แก่ท่านหญิงซึ่งผู้ ท่านหญิงซึ่งผู้เองก็ตกใจเช่นกัน นางไม่มีความรู้สึกผูกพันใดต่อบ้านรอง แต่หากบุตรสาวภรรยาเอกของบ้านรองหายไปในพื้นที่ปกครองของนาง ท่านหญิงซึ่งผู้เองก็ไม่อาจปิดความรับผิดชอบได้เช่นกัน เจิงอวีจิ้นเมื่อวานได้ตรวจค้นในหมู่บ้านดูแล้วไม่พบ ท่านหญิงซึ่งผู้จึงจำต้องส่งคนออกไปค้นหาบนภูเขา

เจิงอวีจิ้นค้นถามสาวใช้ของเจิงอวีไม่ ได้ความว่าคนหูกของพวกนางตอนพลบค่ำเห็นหิมะก็หนีสนุก จึงออกไปชมหิมะ ไม่รู้ว่าเดินอย่างไร

* ชื่อ ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ชื่อ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนขึ้นก็มี

ถึงได้หายตัวไป เจิงอวี่จิ้นได้ยินแล้วโกรธไม่เบา นำหญิงรับใช้ส่งวิ่งไล่ตามหา เจิงอวี่จิ้นรีบวิ่งตามหาเจิงอวี่จิ้นด้วยตนเองทันที

พื้นที่หลังเขานี้กว้างใหญ่ กอปรกับมีหิมะตกไม่อาจแยกแยะทิศทางได้ พวกนางเดินตามหาเจิงอวี่จิ้นด้วยความยากลำบาก ระดับความเร็วเช่นนี้ การเดินรอบภูเขาย่อมเป็นไปได้เลย จำต้องแยกกันค้นหา เจิงอวี่จิ้นนำผู้รับใช้ไปคนหนึ่งก็ตาดีพบถ้ำกลางเขาแห่งหนึ่งเข้า

ที่นั่นมีถ้ำอยู่ ปากถ้ำยังมีของบางอย่างปิดเอาไว้ เห็นได้ชัดว่าที่นั่นต้องมีคนเคยมาอย่างแน่นนอน เจิงอวี่จิ้นรีบเดินเข้าไป ทว่านางหาเจิงอวี่จิ้นไม่พบ กลับพบชายหนุ่มหมดสติอยู่คนหนึ่ง

แท้จริงแล้วด้วยนิสัยของเจิงอวี่จิ้น นางไม่คิดสนใจชายหนุ่มที่มีที่มาที่ไปไม่ชัดเจนเช่นนี้ เขาจะเป็นหรือตายเกี่ยวอันใดกับนาง แต่เป็นอีกครั้งที่เจิงอวี่จิ้นตาดี นางแลเห็นตราขุนนางอันหนึ่งบนตัวของชายหนุ่ม

ฮั่วฉางยวนแห่งกองบัญชาการทหารพิทักษ์ซีเป่ย์*

ฮั่วฉางยวน? แม่ทัพฉางเจิง** ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง จิ้งหยงโหว ฮั่วฉางยวน ท่านโหวที่อายุน้อยที่สุดในราชสำนักต้าฉี

ดีมาก เจิงอวี่จิ้นตัดสินใจจะช่วยชีวิตเขา

เจิงอวี่จิ้นให้ผู้รับใช้ร่างของฮั่วฉางยวนนอนราบ ชายหนุ่มตัวหนัก ผู้รับใช้เดียวทำไม่ได้ เจิงอวี่จิ้นจึงย่อตัวลงช่วยด้วยเช่นกัน ขณะที่นางกำลังประคองแขนของฮั่วฉางยวน เขากลับสะลึมสะลือฟื้นขึ้นมา ฮั่วฉางยวนรู้สึกว่ามีคนอยู่ข้างกายเขา เขาใช้แรงกายทั้งหมดที่มีหือตาขึ้น ท่ามกลางความมืดสลัวเขามองเห็นหญิงสาวหน้าตาสะสวยงดงามหมดจดอยู่ข้างกายเขา ดงามราวดวงตะวัน งามจนหาสิ่งใดมาเทียบไม่ได้

* ซีเป่ย์ หมายถึงทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

** ฉางเจิง หมายถึงมีชัยชนะอยู่เสมอ

'เจ้าเองหรือ'

เจิงอวี่จิ้นไม่เข้าใจว่าตรงนี้มีนางเพียงคนเดียว เหตุใดยังต้องถามอีกว่า 'เจ้าเองหรือ' อีก หากไม่ใช่นางแล้วยังจะเป็นผีตนใดอย่างนั้นหรือ

แน่นอนว่าเจิงอวี่จิ้นในฐานะคุณหนูผู้มีคุณสมบัติดีเลิศในเมืองหลวงย่อมไม่มีทางพูดเช่นนั้น นางพยักหน้าเล็กน้อย ยิ้มบางๆ ให้แก่อ้วฉางยวน 'ท่านโหวไม่ต้องกลัว ข้าคือหลานสาวคนโตของจวนอิ๋นชุนโหว หมู่บ้านท่านแม่ของข้าอยู่ไม่ไกล ท่านรอสักครู่ ข้าจะตามคนมาหามท่าน'

อ้วฉางยวนรวากับโล่งอก สูดทำยจับจ้องนางครู่หนึ่งแล้วหับตาหมดสติไป

รอนจบว่าที่นางส่งคนไปตามมารับนาง บ่าวแบกเปลหามที่มาร่วมกันจึงได้พูดว่า 'เรียนคุณหนูใหญ่ หาตัวคุณหนูรองพบแล้ว ท่านหญิงให้ตามท่านกลับไปขอรับ'

หาตัวเจิงอวี่จิ้นเจอแล้วหรือ นี่เป็นข่าวดีมาก นางไม่ยากฝ่าไอนาวเย็นอยู่ข้างนอกแล้วแสร้งเป็นพี่สาวที่ดีแม่แต่น้อย

อ้วฉางยวนหมดสติอยู่ในหมู่บ้านของท่านหญิงซึ่งผู้สามวัน ระหว่างนั้นตื่นบ้างหลับบ้างโดยรวมแล้วไม่ค่อยมีสติเท่าใด ส่วนพวกนางในฐานะหญิงสาวที่ยังไม่แต่งงาน ไม่สามารถเดินเข้าออกห้องนอนชายหนุ่มนอกครอบครัวได้ เคราะห์ดีที่ทางภูเขาถูกเกลี้ยทางได้เร็ว คนของจวนจิ้งหย่งโหวจึงมารับตัวอ้วฉางยวนกลับไป

เป็นการดีที่ได้จวนจิ้งหย่งโหวช่วยเหลือ จึงสามารถเคลื่อนรถไปตามทางภูเขาได้รวดเร็วเช่นนี้

จริงดังคาด ผู้ที่อาศัยผลงานการบรรสร้างตระกูลขึ้นอย่างมั่นคงย่อมไม่เหมือนชั้นประดับดอกไม้เช่นพวกเขา เพราะหากมัวแต่สงบใจ

ขอให้จวนอีซุนโหวส่งคนมาช่วยเหลือก็คงต้องอยู่บนภูเขาอีกนาน

เจิงอวีจิ้นออกจากจวนก็ช่วยชีวิตคนเอาไว้ หลังจากกลับจวน
สุหยินผู้เฒ่าเจิงยังพูดชื่นชมยกใหญ่ สุหยินผู้เฒ่าเจิง ท่านหญิงซึ่งผู้
รวมถึงเจิงอวีจิ้นต่างรู้ดีแต่ใจแต่ไม่พูดออกมา บุญคุณยิ่งใหญ่เช่นนี้
จวนจึงหยั่งใจควรแสดงท่าทีอะไรบ้างกระมัง

ไม่ผิดไปจากที่คาด ผ่านไปไม่นานสุหยินผู้เฒ่าจึงหยั่งใจ ฮั่วเชวียชื่อ
มารดาของฮั่วฉางยวนก็มาเยือนที่จวนด้วยตนเอง ขอขอบคุณที่เจิงอวีจิ้น
ยื่นมือเข้าช่วย ของกำนัลที่สกุลฮั่วนำมายิ่งใหญ่กว่าที่เจิงอวีจิ้นคิดไว้
แน่นอนว่าสิ่งที่ทำให้นางพอใจที่สุดก็คือการหมั้นหมายที่ฮั่วเชวียชื่อนำมาด้วย
ฮั่วฉางยวนซาบซึ่งบุญคุณในการช่วยชีวิตของเจิงอวีจิ้น อยากจะ
หมั้นหมายกับนางให้มาเป็นภรรยาเอก

สุหยินผู้เฒ่าเจิงยามนั้นยิ้มไม่หุบเลยทีเดียว ท่านหญิงซึ่งผู้กับเจิงอวีจิ้น
ที่ผ่านมามีความผูกพันบังหน้า แต่เมื่อบุตรสาวที่เลี้ยงมาหลายปีภายใต้
ชื่อของนางมีคู่ครองที่ดีได้ ท่านหญิงซึ่งผู้ก็พลอยดีใจไปด้วย จวนอีซุนโหว
เบิกบานไปทั่ว กระนั้นจวนโหวย่อมต้องคำนึงถึงหน้าตา เหล่าผู้อาวุโส
พูดบ้ายเบี่ยงคิดจะกลบเกลื่อนความยินดีแต่กลายเป็นเผยให้เห็นชัดเจน
มากขึ้น กล่าวว่าจะต้องถามความเห็นของบุตรสาวก่อน

ถามเจิงอวีจิ้นหรือ เจิงอวีจิ้นยอมยินดียอยู่แล้ว ในความเป็นจริง
นี่จึงจะเป็นจุดประสงค์แท้จริงที่นางช่วยชีวิตฮั่วฉางยวนเอาไว้

ปลายรัชศกเจียนชู่ปีที่สิบเจ็ดจวนอีซุนโหวอยู่ท่ามกลางความยินดี
อย่างยิ่ง จวนโหวที่มีเพียงโครงเปล่าจับคู่กับท่านโหวสูงศักดิ์คนใหม่ที่มี
มีอนาคตที่สุด อายุน้อยที่สุดในราชสำนัก เรียกได้ว่ามีความสุขกันทั้งจวน
สุหยินผู้เฒ่าเจิงเอาแต่พร่ำพูดว่าหลายปีมานี้ไม่ได้เลี้ยงเจิงอวีจิ้นเสียเปล่าเลย

เจิงอวี่จิ้นทำการลงทุนครั้งสำคัญที่สุดในชีวิตสำเร็จแล้ว ไม่เกินความคาดหมาย เกียรติยศความร่ำรวยอีกครั้งชีวิตของนางมีความมั่นคงแล้ว เจิงอวี่จิ้นพอใจอย่างมาก นับจากนี้จึงไม่ออกจากจวน อยู่อย่างสบายใจในจวนเตรียมสินเดิม

ยามนั้นข้างกายเจิงอวี่จิ้นมีเสียงดังวุ่นวายเกินไป นางไม่ได้สังเกตเห็นว่าหลังจากเจิงอวี่ไม่กลับจากหมู่บ้านกลางเขาก็กลัดกลุ้มไม่เบิกบานใจ ล้มป่วยเป็นเวลานาน นางไม่ได้สังเกตว่าท่าทีการหมั้นหมายของสกุลฮั่วดูรีบร้อนมากเกินไป ต่อให้เป็นการตอบแทนบุญคุณก็ไม่น่าจะมีแค่การแต่งงานกับนางวิธีนี้วิธีเดียว

น่าเสียดายที่นางไม่ได้สังเกตเห็น

ตามหลักทุกอย่างกำหนดแน่นอนแล้ว แต่เมื่อเริ่มเข้าเดือนสอง เจิงอวี่จิ้นก็เริ่มอกสั่นขวัญแขวนอย่างไร้สาเหตุ กระทั่งตอนนอนยังรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อคืนนี้นางก็มีความฝันยาวนานเรื่องหนึ่ง

เจิงอวี่จิ้นตกใจตื่นอย่างฉับพลันตอนยามอื่น* เหนือผู้ศพรายเต็มตัว ไม่อาจหลับลงได้อีก นางนอนอยู่บนเตียงนานมาก ตามหลักนั้นเป็นเพียงแค่ความฝัน เอาความฝันมาเป็นความจริงมันน่าขบขันเกินไป แต่เจิงอวี่จิ้นกลับรู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่องล้อเล่น...นี่เป็นความจริง

นางเห็นตนเองในความฝัน แต่ก็ไม่เหมือนตัวนางเองทั้งหมด นางเป็นเหมือนหุ่นเชิดถูกโยงเส้นสาย ผ่านชีวิตของ 'เจิงอวี่จิ้น' ตั้งแต่ต้นจนจบ

นางในความฝันเหมือนในตอนนี้ เกิดในจวนฮั่วซุนโหวที่มีโง่งเป็นหยกม้าเป็นทองร่ำรวยอย่างมาก นายหญิงรองหรวนชื่อจวนฮั่วซุนโหวตลอดเด็กหญิงฝ่าฝืนออกมาคนหนึ่ง ในเวลานี้ท่านหญิงซึ่งผู้ที่เป็นนายหญิงใหญ่

* ยามอื่น คือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

แต่งเข้าบ้านมาเกือบห้าปียังไม่มีบุตรเลย แต่หรวนชื่อที่แต่งเข้ามาได้เพียงหนึ่งปีก็ได้อุ้มลูกสองคนแล้ว แม้จะเป็นเด็กหญิงทั้งคู่แต่อย่างไรเสียก็เป็นเด็กหุ่นหลานรุ่นที่หนึ่งของสกุลเจิง มีความเป็นมงคล ดังนั้นสูหยินผู้เฒ่าเจิงจึงตัดสินใจเอง อุ้มเด็กคนพี่มาเป็นบุตรสาวของท่านหญิงชิงฝู อยากให้บ้านใหญ่ได้มีบรรยาการความยินดีของการมีบุตรบ้าง

ภายหลังเด็กสองคนนี้ได้รับการตั้งชื่อว่า 'เจิงอวี่จิ้น' และ 'เจิงอวี่โม'

เจิงอวี่จิ้นรู้ตั้งแต่เด็กว่าตนเองกับน้องสาวคนรองบุตรสาวของท่านอาบ้านรองเป็นพี่น้องฝาแฝดกัน แต่นางก็รู้สึกเช่นกันว่าหรวนชื่อเป็นอาสะใภ้รองของนาง มารดาเพียงคนเดียวของนางคือท่านหญิงชิงฝู

เป็นได้เพียงท่านหญิงชิงฝูเท่านั้น

เจิงอวี่จิ้นกับเจิงอวี่โมตอนเด็กหน้าตาเหมือนกันมาก จนกระทั่งค่อยๆ เติบโตหน้าตาถึงเริ่มเปลี่ยนไป ความแตกต่างของสองพี่น้องปรากฏให้เห็น เจิงอวี่จิ้นสุขภาพดีกว่า รูปร่างงดงามกว่า นิสัยก็สงบนิ่งมากกว่า ส่วนเจิงอวี่โมเดิมทีเพราะเป็นคู่แฝดก็อ่อนแอกว่าเด็กทั่วไปอยู่แล้ว เจิงอวี่โมยังคลอດจากท้องแม่ที่หลัง จึงยังมีร่างกายอ่อนแอกว่า แม้แต่รูปร่างก็ด้อยกว่าเล็กน้อย

คนในบ้านตนเองไม่ต้องพูดถึง สูหยินผู้เฒ่าเจิงกับท่านหญิงชิงฝูหรือต่อให้เป็นสาวใช้คนหนึ่งก็ปรนนิบัติรับใช้ในสกุลเจิงมานานแล้วก็สามารถแยกความแตกต่างของคุณหนูใหญ่กับคุณหนูรองได้ แต่สำหรับคนนอก ผู้ใดจะมาสังเกตโครงหน้าอย่างละเอียด พี่น้องในจวนเดียวกันเดิมทีก็มีความคล้ายกันอยู่แล้ว กอปรกับพวกนางอายุเท่ากัน ทั้งยังแต่งกายคล้ายกันอีก ดังนั้นมักจะมีคนภายนอกสับสนอยู่เสมอ

เจิงอวี่จิ้นในชีวิตมักต้องอธิบายว่า 'ข้าคือคุณหนูใหญ่อวี่จิ้น'

มาจนถึงอายุสิบสี่ปี

ฤดูหนาวปีก่อน นางช่วยชีวิตชายคนหนึ่งกลางหิมะตกหนัก ปีต่อมา
นางก็แต่งงานกับชายคนนี้

ชายผู้นี้ชื่อฮั่วฉางยวน

ในวันแต่งงาน เจิงอวี่จิ้นอยู่ในขบวนเจ้าสาวยาวเป็นสิบหลี่*
แต่งกับฮั่วฉางยวนอย่างยิ่งใหญ่ บรรดาพี่สาวน้องสาวต่างอิจฉาที่นางได้
แต่งงานกับสามีที่ดี ฮั่วฉางยวนได้เป็นโหวตตั้งแต่อายุน้อย เจิงอวี่จิ้นเมื่อ
แต่งงานก็ได้เป็นสุหยินท่านโหวตเสียเวลาน้อยกว่าสตรีคนอื่นอย่างน้อย
ยี่สิบปี อีกทั้งฮั่วฉางยวนปีที่แล้วเพิ่งสร้างผลงานทางการทหารที่ซีเปย
สภาพการณ์ดีเด่น มีอนาคตไร้ขีดจำกัด ตัวเขาเองก็รูปโฉมหล่อเหลา
รูปร่างสง่าผ่าเผย สามีที่ดีเช่นนี้กลับถูกเจิงอวี่จิ้นจับไว้นั่น ช่างน่าโมโห
จริงๆ

เจิงอวี่จิ้นในตอนนั้นไม่รู้ว่ในสถานการณ์ที่นางไม่รู้เรื่องราวอันใดเลย
นางได้กลายเป็นคนเลวในเรื่องราวของผู้อื่นไปแล้ว

หลังแต่งงานชีวิตของเจิงอวี่จิ้นกับฮั่วฉางยวนโดยรวมเป็นอย่างที่
นางคาดไว้ เพียงแค่แม่สามีเอาใจยากสักนิด สามีชอบสั่งการเกินไป
สักหน่อย กฎระเบียบของสกุลฮั่วมากไปเล็กน้อย หลายปีนั้นคนภายนอก
เห็นเจิงอวี่จิ้นเป็นดังดอกไม้สดประดับผ้าแพร** งดงามไร้ขีดจำกัด
มีเพียงตัวนางที่รู้ว่าหลังประตูนั้นยากลำบากเพียงใด แต่นั่นไม่เป็นไร
สตรีล้วนต้องเคยผ่านด่านนี้ทุกคน นางไม่ต้องปรนนิบัติยาของสามี
ตนเองมีอำนาจในการดูแลจน มีสภาพการณ์ดีกว่าสตรีส่วนใหญ่แล้ว

* หลี่ (ลิ) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

* ดอกไม้สดประดับผ้าแพร มาจากสำนวน 'เพลิงโชติช่วงเผาไหม้มัน ดอกไม้สดประดับผ้าแพร' อุปมาถึง
เรื่องราวที่ตมตั้งแต่ต้นและดียิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ

ปีที่สองหลังการแต่งงานนางก็ตั้งครรภ์ ตอนฮั่วฉางยวนอายุเจ็ดขวบ บิดาตายจากการรบ ฮั่วเซวี่ยซือเป็นม่าย หลายปีมานี้เป็นฮั่วเซวี่ยซือดูแลฮั่วฉางยวนจนเติบโตใหญ่มาอย่างยากลำบาก สองแม่ลูกพึ่งพาอาศัยกัน ฮั่วเซวี่ยซือเรียกได้ว่ามีความต้องการครอบครองในตัวบุตรชายเกินปกติ นับตั้งแต่เจิงอวีจิ้นแต่งงานเข้าบ้าน ฮั่วเซวี่ยซือก็ปฏิบัติต่อเจิงอวีจิ้นอย่างหมองเหม็นบ้างสนใจบ้างมาตลอด สรรหาวิธีมาแย่งเวลาที่พวกเขาสามีภรรยาอยู่ด้วยกัน เจิงอวีจิ้นจนปัญญา ทำได้เพียงทำตามความต้องการของแม่สามี ไม่สนิทเสนหากับสามีอีก

ที่น่านนี้ก็ฮั่วเซวี่ยซือไม่ให้พวกเขาสามีภรรยาใกล้ชิดกัน แต่กลับบีบให้เจิงอวีจิ้นคลอดหลานให้ เจิงอวีจิ้นมีความทุกข์เต็มท้องแต่พูดไม่ออก ดังนั้นปีที่สองหลังแต่งงาน ตอนที่เด็กคนนั้นมาถึง แค่คิดก็รู้ได้ว่าเจิงอวีจิ้นมีความยินดีมากเพียงใด

นางโยนอำนาจการดูแลจนทิ้งทันที ดูแลครรภ์ด้วยความยินดี เพราะอยู่ในเรือนส่วนนี้รู้สึกเบื่อหน่าย นางจึงรับน้องสาวมาจากบ้านเดิม เจิงอวีจิ้นก่อนหน้านี้ก็ไม่ได้ใกล้ชิดกับฮั่วฉางยวนอยู่แล้ว ตอนนี้อยู่ตั้งครรภ์ จึงยังไม่ให้เขาแตะต้องร่างกายตนเอง ช่วงเวลานั้นฮั่วฉางยวนพักรบอยู่บ้าน เจิงอวีจิ้นไม่มาพูดคุยกับนางทุกวัน เจิงอวีจิ้นลုပ်ท้องที่ค่อยๆ กลมขึ้น รู้สึกเพียงว่าการมีลูก สามี และน้องสาวอยู่ข้างกายช่างเป็นวันเวลาที่ดีมาก ไม่รู้สึกเสียดายสิ่งใดเลย

ทว่าสีหน้าสาวใช้ข้างกายนางประหลาดขึ้นทุกที ผู้ร่ำมีหลายครั้งที่อยากพูดอะไรแต่ก็ยังเอาไว้ เพียงเห็นท่าทางมีความสุขของเจิงอวีจิ้นแล้วก็ทำใจพูดออกมาไม่ได้ แต่เจิงอวีจิ้นอย่างไรก็ไม่ไฉนโง่ นางสังเกตเห็นความผิดปกติ บังคับถามสาวใช้อย่างละเอียด จึงรู้ว่าตอนที่นางนอนพัก

ดูแลครรภ์ ฮั่วฉางยวนมักจะพุดคุยหัวเราะกับเจิงอวี่โม่ การกระทำสนิทสนม
ราวกับฟ้าผ่าตอนท้องฟ้าสดใส เจิงอวี่จิ้นได้แต่ยืนตะลึง นางเยาะหยัน
ตนเองเสียที่ที่นางบอกว่าตนเองเป็นสตรีที่เพียบพร้อม ไม่บกพร่องแม้แต่น้อย
กลับทำความผิดพลาดที่น่าขันเช่นนี้ เจิงอวี่จิ้นคิดเพียงว่าตนเองมีแรงไม่พอ
ไม่สามารถคอยสังเกตได้ตลอด ดังนั้นจึงทำให้ฮั่วฉางยวนกับเจิงอวี่โม่มิ
โอกาสอยู่ด้วยกันมากขึ้น เกิดเรื่องฉาวโฉ่เช่นนั้นขึ้น คนหนึ่งคือสามีของนาง
คนหนึ่งคือน้องสาวของนาง เจิงอวี่จิ้นไม่ว่าอย่างไรก็ไม่คิดจะไว้วาง
ใจเสียหน้าทั้งสองฝ่าย

ดังนั้นจึงฉวยโอกาสตอนที่ฮั่วฉางยวนไปฝึกทหารที่ค่าย เรียกเจิงอวี่โม่
เข้ามา พุดเลียงๆ ไปมากมาย นางคิดว่าตนเองไฉนหน้าทั้งสองฝ่ายมาก
พอแล้ว ขอให้หญิงสาวที่รู้ความและรักหน้าตา พอได้ฟังถึงตรงนี้แล้ว
ต้องเข้าใจแน่นอน คิดไม่ถึงว่าเจิงอวี่โม่ฟังเข้าใจแล้วกลับร้องไห้ฉุนขึ้น
คิดว่าถูกเจิงอวี่จิ้นหมิ่นศักดิ์ศรี

เจิงอวี่จิ้นเลือดขึ้นหน้า ไม่ได้สนใจนาง ในวันนั้นเจิงอวี่โม่ก็ขึ้นรถ
กลับจวนไป ฮั่วเซวีย่ซื้อส่งคนมาสอบถาม เจิงอวี่จิ้นเพียงแค่ยิ้มพุดอย่าง
ไม่จริงจัง ไฉนน้ำครั้งสุดท้ายแก่เจิงอวี่โม่กับฮั่วฉางยวน

นางคิดว่าผู้ที่บันทึกภรรยาและพี่สาวทำมาถึงขั้นนี้ เป็นการมีคุณธรรม
อย่างยิ่งแล้ว นางรอฮั่วฉางยวนกลับมาให้คำชี้แจงแก่นาง ไม่คิดเลยว่า
ฮั่วฉางยวนกลับมาจากค่ายทหาร พอได้ยินว่าเจิงอวี่โม่กลับไปแล้วก็
หมุนตัวออกไปตามคนทันที ทั้งเจิงอวี่จิ้นยืนอยู่ในห้องคนเดียว เผลอหน้า
กับบ่าวไพร่เต็มห้อง ผ่านไปนานก็ยังไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

ฮั่วฉางยวนกลับมาอีกครั้งก็มองนางด้วยสายตาเย็นชาอย่างมาก
บอกว่านางเป็น 'หญิงร้าย' เจิงอวี่จิ้นจนถึงวันตายก็ไม่เข้าใจ นางช่วยดูแล

ครอบครัวยให้ฮั่วฉางยวน อดทนกับแม่สามีที่เอาใจยาก แต่ฮั่วฉางยวน กลับลอบคบหากับน้องสาวลับหลังนาง นางใจร้ายที่ใด...นางผิดตรงที่ใด

เจิงอวีจิ้นด้วยความกลัดกลุ้มจึงมีน้ำเดินเร็วขึ้น หลังจากคลอดลูก แล้ว ฮั่วเซวียซื่อก็รีบไปดูหน้าหลาน ไม่ได้สนใจเจิงอวีจิ้นที่นอนอยู่บนเตียงคลอดเลย เพราะคลอดก่อนกำหนดรวมกับคลอดยาก เจิงอวีจิ้น วันนั้นได้เสียเลือดมาก ไม่ซ้าก็ตาย

นางในความฝันตายแล้ว เจิงอวีจิ้นสุดท้ายก็หลุดออกมาจากห้วงฝันร้ายนั้น แต่วิญญาณของนางกลับไม่ได้หลุดพ้น ยังคงล่องลอยอยู่ในจวนจิ้งหย่งโหว มองดูเรื่องราวดำเนินต่อไป

ที่แท้...จากมุมมองอีกด้านหนึ่ง เรื่องราวที่เกิดขึ้นมันเป็นเช่นนั้นเอง

2

หลังจากตนเองในความฝันตายลง เจิงอวี๋จิ้นได้เห็นเรื่องราวทั้งหมดจากมุมมองอีกด้านหนึ่ง

พูดให้ถูกต้องก็คือเรื่องราวการพบหน้ารู้จักกันของเจิงอวี๋ไม่กับฮั่วฉางยวน

คุณหนูรองของจวนอี้ซุนโหว่วเจ้าไร่ไต้ยงสา บิดามารดารู้ไคร่เอ็นดู ถูคนาวในปีหนึ่งนางติดตามท่านบำไหญ่ไปพักชั่วคราวที่หมู่บ้านกลางเขา ในคืนวันหนึ่งมีหิมะตกหนัก นางออกไปเดินเล่น ผลปรากฏว่าไม่ระวังถูกพายุหิมะพัดบังสายตา รอจนนางรู้ตัวอีกครั้งก็หลงทางเสียแล้ว

นางเดินเหยียบบุรุษผู้หนึ่งริมทาง พลิกตัวกลับมาดูจึงพบว่าเป็นชายหนุ่มรูปงามมากคนหนึ่ง คุณหนูรองหน้าแดง พอเห็นว่าชายหนุ่มได้รับบาดเจ็บจึงใจดีตั้งเขาเข้าไปในถ้ำบนภูเขา ตั้งใจดูแลทั้งคืน

รอจนถึงกลางดึก พายุหิมะซ่านนอกเขาลงบ้างแล้ว ชายหนุ่มใช้ลดลง

จู่ๆ ก็ลั่นไปทั้งร่าง พูดว่าหนาวขึ้นมา ฝ่ายหญิงที่เปี่ยมด้วยความเมตตา
อับจนหนทางทำได้เพียงคลายเสื้อออก เอาผิวเนื้อแนบไปบนเสื้อเกราะ
เย็นเฉียบของอีกฝ่าย ใช้ร่างกายสร้างความอบอุ่นให้แก่เขา

กว่าจะรอให้ฟ้าสว่างไม่ถ้ายันัก ฝ่ายหญิงวิ่งลี้ภัยคลุกคลานไปตาม
คนในหมู่บ้านกลางเขามาช่วย แต่พอนางกลับมาก็พบว่าพี่สาวฝาแฝด
ซิงตัดหน้าช่วยชายหนุ่มที่บาดเจ็บลงเขาไปแล้ว

นับจากตอนนั้นชายหนุ่มเข้าใจผิดคิดว่าพี่สาวเป็นผู้มีคุณช่วยชีวิต
รู้สึกซาบซึ้งอย่างมาก ถึงขั้นมาทาบถามสู่ขอพี่สาว การหมั้นหมายของ
พี่สาวกับชายหนุ่มใหญ่โตโด่งดัง ส่วนน้องสาวที่น่าสงสารกลับซัดตัว
อยู่บนเตียง ไอโซลิกไม่หยุด

เจิ้งอวี่จิ้นเห็นเหตุการณ์ในฝันมาถึงตรงนี้ก็สับสนเหี้ยมดอย่างทน
ไม่ไหว

มิน่าเล่าหลังจากฮั่วฉางยวนฟื้นมาจึงพูดกับนางว่า 'เจ้าเองหรือ'

มิน่าเล่าฮั่วฉางยวนถึงยื่นกรานจะแต่งงานกับนาง

มิน่าเล่าตอนที่ฮั่วเซวี่ชื่อมาพูดสู่ขอ แม้จะมีรอยยิ้มบนหน้า แต่
ในแวตาทที่มองมาทางเจิ้งอวี่จิ้นมักจะแฝงความไม่พอใจนัก

ที่แท้เจิ้งอวี่ไม่ได้ล้มผัสผิวกายกับฮั่วฉางยวนแล้ว ชายหนุ่มหญิงสาว
อยู่ด้วยกันทั้งคืนเป็นเรื่องใหญ่เกินประเพณีพอแล้ว และเจิ้งอวี่ไม่ยังให้
ความอบอุ่นแก่ฮั่วฉางยวน คลายเสื้อออกใช้ร่างกายกอดเขาไว้!

เจิ้งอวี่จิ้นกลายเป็นพี่สาวตัวร้ายที่แอบอ้างเอาความชอบใน
สถานการณ์ที่ตนเองก็ไม่รู้เรื่องราว ยังถูกคิดว่าเสียความบริสุทธิ์ไปแล้ว
ตอนที่คนสกุลฮั่วเตรียมพิธีแต่งงานจะมองนางอย่างไร

มิน่าเล่านางคิดว่าทุกสิ่งที่ทำดั่งามที่สุดแล้ว สตรีที่แต่งงานใหม่

หัวเมืองหลวงไม่มีใครตรงตามเกณฑ์ว่านางอีก ทว่าฮั่วเซวียชื่อยังคงล้ำ
คูหมื่นนางอย่างนั้น

ในสายตาของคนที่บ้าน เจิงอวี่จิ้นแย่งผลงานของน้องสาว เป็น
หมาป่าตาขาว* ที่กินบนเรือนขึ้นบนหลังคา ในสายตาของฮั่วฉางยวน
เจิงอวี่จิ้นแต่งเรื่องโกหก ทั้งใจคิดถึงแต่ทรัพย์สินและอำนาจ ยังตั้งใจ
คูหมื่นแสงจันทร์ขาว** ของเขา เป็นหญิงร้ายโดยสมบูรณ์ ในสายตา
ของแม่สามีฮั่วเซวียชื่อ เจิงอวี่จิ้นเสแสร้งแกล้งทำเป็นสูงส่ง ทั้งที่ตอน
ยังไม่แต่งงานก็ช่วยวนบุตรชายของนางแล้ว เป็นหญิงสาวเลวที่ทำเรื่อง
ฉาวโฉ่

เจิงอวี่จิ้นตายแล้ว ทำให้คนมีความสุขมาก ทุกคนต่างโล่งอก ตอนที่
เจิงอวี่ไม่มาอยู่เป็นเพื่อนเจิงอวี่จิ้นดูแลครุฑ เจิงอวี่ไม่ทนความทรมาน
ในใจไว้ไม่ได้จริงๆ บอกความจริงแก่พี่เขยอย่างเจ็บปวด ฮั่วฉางยวน
ได้รู้ความจริงแล้วเหมือนถูกปลุกให้ตื่น ทั้งตกใจและปวดร้าวใจ ตอนนี้
เจิงอวี่จิ้นหญิงร้ายที่เป็นผู้ขโมยวาสนาของผู้อื่นมาครอบครองสุดท้ายก็
ตายแล้ว ฮั่วฉางยวนเสนอการแต่งงานกับเจิงอวี่ไม่ แก่ไขความผิดพลาด
ทุกอย่าง

ทว่านี่เป็นเรื่องเจ้าตามข้าไล่ ทำร้ายกายทำร้ายใจกัน เจิงอวี่ไม่รู้ว่า
พี่สาวตายแล้ว ในใจนางรู้สึกไม่ดี เป็นตายไม่ยอมรับปากแต่งงานกับ
ฮั่วฉางยวน ยังคิดจะปลงผมบวชตัดทางโลก ฮั่วฉางยวนติดตาม
เจิงอวี่ไม่หลบ ฮั่วฉางยวนใช้กำลังอำนาจบังคับ เจิงอวี่ไม่ร่างกายตอบสนอง
พลางร้องไห้ปฏิเสธ สุดท้ายฮั่วเซวียชื่อเห็นบุตรชายให้ความสำคัญกับ
สตรีอีกคนหนึ่ง ความต้องการครอบครองทำงานอีกครั้ง คิดจะให้หลานสาว

* หมาป่าตาขาว หรือหมาป่าตาบอด อุปมาว่าเป็นคนที่ไม่มีความเป็นมนุษย์ สัมบุญคุณคน

** แสงจันทร์ขาว อุปมาถึงคนที่หลงรักแต่ไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้

แดนไกลของตนเองมาแต่งงานกับฮั่วฉางยวน ฮั่วฉางยวนเจ็บปวดใจมาก บังคับตนเองให้ไปยอมรับสตรีคนใหม่ แต่ในเวลานี้เองเจิงอวี่ไม่ก็คิดได้ ในฉับพลัน ตัดสินใจแต่งงานกับฮั่วฉางยวนเพื่อดูแลบุตรชายของพี่สาว

เจิงอวี่จินเห็นถึงตรงนี้ก็รู้สึกสะอิดสะเอียนแทบตาย ดูสามีที่ดี น้องสาวที่ดีของนางสิ ต่อให้ตายไปแล้วก็ไม่ยอมให้นางสงบสุข

หลังจากนั้นก็ผ่านมรสุมที่เกินจริง ทำร้ายร่างกายทำร้ายจิตใจมากมาย ฮั่วฉางยวนกับเจิงอวี่ไม่ทลายรั้วกันทุกอย่าง ใจสืถึงกัน สุดท้ายกลายเป็น คู่ชีวิต ส่วนเจิงอวี่จินเป็นเพียงพี่สาวตัวร้ายควบตำแหน่งภรรยาคนก่อน ในเรื่องราวความรักของพวกเขา เป็นหินรองเท้าที่ส่งเสริมความสัมพันธ์ พระนางให้ก้าวหน้าไปได้ เป็นกระดานภูมิหลังเปรียบเทียบความจริงใจ อันดีงามของน้องสาว

ภายหลังบุตรชายของนางเติบโตเป็นลูกเศรษฐีที่ไร้สามารถ เป็นตัว เปรียบเทียบที่เด่นชัดกับบุตรชายที่เกิดจากเจิงอวี่ไม่โดยตรง ช่วงหลายปีนี้ อำนาจบารมีของฮั่วฉางยวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะผลงานที่สร้างไว้ ส่องส่องใหม่ซึ่งขึ้นมาจากการเป็นองค์รัชทายาทจึงให้ความสำคัญในการ ใช้งานฮั่วฉางยวน กลายเป็นเสาหลักของราชสำนัก ในเวลาเดียวกันนี้เอง ชื่อเจ้อจวนจิ้งหย่งโหวกลับขึ้นชื่อว่าเป็นผู้มีชื่อเสียงไม่ดี ไม่สนใจเรียนรู้อะไรวิชา ส่วนคุณชายรองกลายเป็นคนที่ขยันเล่าเรียน รักความก้าวหน้า และกตัญญู

ในตอนทีบุตรชายของเจิงอวี่จินอายุสิบหกปี ฮั่วฉางยวนแค้นที่ บุตรชายไม่ได้ตั้งใจ ยึดตำแหน่งชื่อเจ้อของเขา และโยนเขาออกจากจวน ให้ไปตายเอาดาบหน้า ภายหลังบุตรชายของนางได้มีสุราจนเมามาย ยามค่ำคืนไม่ระวังตกลงไปในแม่น้ำ จบชีวิตลงด้วยเหตุนี้

ร่องรอยสุดท้ายของเจิ้งอวี่จิ้นที่เหลือนบนโลกนี้ก็หายไปแล้วเช่นกัน ด้วยการจากโลกนี้ไปของบุตรชาย ภาพฝันก็ค่อยๆ สลายไป เจิ้งอวี่จิ้น ตื่นขึ้นจากความฝันในทันใด นางมีเหงื่อผุดทั่วตัว ยกมือขึ้นพบว่าตอนนี้ ยังคงอยู่ในรัชศกเจี้ยนอู่ปีที่สี่สิบสอง องค์รัชทายาทที่ร่างกายอ่อนแอตั้งแต่เยาว์วัยหายตัวไปเป็นปีที่สิบสี่

นางอายุสิบสี่ปีเพิ่งหมั้นหมายกับฮั่วฉางยวน เจิ้งอวี่จิ้นนอนอยู่นานมาก จนกระทั่งท้องฟ้าข้างนอกค่อยๆ สว่าง มีเสียงบ่าวไพร่เดินไปเดินมาลอยจากนอกหน้าต่างเข้ามา นางคิดสิ่งต่างๆ มากมาย ส่วนหนึ่งเกี่ยวกับภาพฝัน ส่วนหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องในตอนนั้น

ในช่วงว่างความฝันที่สลายลง นางเหมือนได้เห็นคำว่า
'ตำนานรักฝ่าแผ่นดิน ทานไหวจอมเผด็จการกับภรรยาคนงาม...
จบบริบูรณ์'

นางคิดอยู่นานก็หัวเราะเยาะตนเอง คนนอกดูละคร ไหนเลยจะรู้ตัวว่าเป็นตัวละครเช่นกัน ที่แท่นางเป็นพี่สาวผู้เสแสร้ง ภรรยาคนก่อนที่เลวร้ายในเรื่องราวของผู้อื่น

ฮั่วฉางยวนกับเจิ้งอวี่จิ้นไม่แคร์ที่นางมาแย่งผลงานของน้องสาว แต่นางคิดจริงๆ ว่าตนเองช่วยชีวิตฮั่วฉางยวนเอาไว้

นางพบฮั่วฉางยวนในถ้ำกลางเขา รอบข้างไม่มีร่องรอยของผู้ใด เสื้อผ้าของฮั่วฉางยวนก็สวมอยู่ดิบนุ่ง นางย่อมคิดอย่างมีเหตุผลว่า ฮั่วฉางยวนหมดสติอยู่ที่นี่ ถูกนางพบเข้าโดยบังเอิญ นางจะคิดได้อย่างไร

ว่าก่อนหน้านี้ไม่นานเคยมีคนอยู่ค้างคืนกับฮั่วฉางยวน ทั้งยังเกิดเรื่อง ผัวเนื้อแนบชิดกันด้วย

นางช่วยชีวิตคนคนหนึ่ง ฮั่วฉางยวนเอาตำแหน่งภรรยาเอกมา แลกเปลี่ยน นี่นับเป็นเรื่องสมเหตุสมผล นางมีความเชื่อมั่นว่าจะเป็น ภรรยาผู้เพียบพร้อมได้ หลังจากนางแต่งเข้าบ้าน นางจะกตัญญูเคารพ ต่อแม่สามี ดูแลงานในเรือน ช่วยสามีเลี้ยงดูลูก จากบุตรสาวจวนไหว ผู้รู้ที่ติกลายเป็นฮูหยินท่านไหวที่เพียบพร้อม

พอนางเกิดก็ถูกคนรับไปเป็นลูก คนอื่นอีกฉะที่นางมีมารดาสองคน มารดาให้กำเนิดอ่อนโยนละเอียดอ่อน มารดาเลี้ยงมีชาติกำเนิดสูงส่ง เจิงอวี่จิ้นถูกเลี้ยงอยู่ภายใต้ชื่อท่านหญิงชิงฝู เป็นการย้ายจากรังเงินไป รังทอง ถือเงินที่ใช้ไม่หมด มีความสุขให้ใช้ไม่มีวันหมดสิ้น

ทว่าหรวนชื่อแม้จะรักนาง แต่รักบุตรสาวที่เลี้ยงอยู่ข้างกายมากกว่า ท่านหญิงชิงฝูแม้จะใช้เงินราวเศษดิน แต่ไม่ได้ใช้เงินกับตัวของเจิงอวี่จิ้น คนภายนอกมองนางดังดอกไม้้งดงามเลอค่า แต่มีเพียงนางที่รู้ว่าตนเอง ไม่มีอะไรเลย

นางไม่มีมารดา ไม่มีบิดา ถึงขั้นไม่มีสินเดิมของตนเองด้วยซ้ำ

นางเป็นป้ายแสดงความสวยงามอันหนึ่งเท่านั้น การแต่งงานกับ ฮั่วฉางยวนเป็นทางออกที่ดีที่สุดในขอบเขตความสามารถของนาง ตอนที่ นางเพิ่งแต่งงานกับเขา นางอยากจะเป็นภรรยาที่ดีจริงๆ

นางคิดถึงเรื่องเมื่อวานขึ้นมา ตอนนั้นจู่ๆ เจิงอวี่จิ้นก็ไม่สนใจมารยาท พรวดพราดเข้ามาในห้องของนาง จับจ้องนางอยู่นานมาก

เจิงอวี่จิ้นมีรอยยิ้มงดงามไร้ที่ติ ถามว่า 'น้องหญิงรอง เจ้าเป็นอะไร'

เจิงอวี่จิ้นพูดอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยในทันใด 'พี่หญิง พี่เป็นเช่นนี้มิ

ความสุขหรือไม่ว่า

อะไรนะ ตอนนั้นเจิงอวี่จิ้นงงไปหมด นี่มันเรื่องอะไรกันหรือ

เจิงอวี่ไม่สุดท้ายทั้งคำพูดไว้ประโยคหนึ่งว่า 'อะไรที่ไม่ใช่ของพี่...
สุดท้ายก็ไม่ใช่ของพี่' แล้วก็วิ่งออกไป

เมื่อวานเจิงอวี่จิ้นยังไม่รู้ความจริง นางยังจมอยู่ในความยินดีของการเตรียมตัวแต่งงาน แค่เพียงคิดว่าน้องสาวถูกคิดอะไรขึ้นมาจนพูดจาส่งเดช ส่ายหน้าก่อนหัวเราะแล้วไม่สนใจ คิดไม่ถึงว่าหลังจากเจิงอวี่ไม่จากไป คืนนั้นเจิงอวี่จิ้นก็ฝันร้าย ฝันถึงคืนวันหิมะตก ฝันถึงหนังสือเล่มนั้น

ตอนนี้คิดไปแล้ว ไม่มีเหตุผลที่คนเมื่อชาติก่อนเป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมพูดความจริงก่อนนางแต่งงานจะเปลี่ยนนิสัยอย่างฉับพลัน สาเหตุมีเพียงอย่างเดียว นั่นคือเจิงอวี่ไม่รู้เรื่องราวในหนังสือแล้วเช่นกัน ถึงขั้นที่ว่าอีกฝ่ายก็คือเจิงอวี่ในชาติก่อน

ดูท่าเมื่อวานที่เจิงอวี่ไม่วิ่งออกไป คงได้บอกความจริงแก่ฮั่วฉางยวนแล้วกระมัง นี่อย่างไรเล่า วันนี้ฮั่วฉางยวนจึงมาถอนหมั้น

ป้าเจิ้งเห็นคุณหนูใหญ่ทั้งดงมารวภาพวาดมีรอยยิ้ม จากนั้นลุกขึ้นกระโปรงแพรจีบปักดินทองทั้งตัวลงราวสายน้ำ ประหนึ่งดวงดาวบนท้องฟ้าตกลงบนชายกระโปรงของคุณหนูใหญ่ เป็นประกายระยิบ งงมาก

เท่าที่สวมรองเท้าผ้าเดินมาทางป้าเจิ้งอย่างช้าๆ แต่กระโปรงจีบตัวกว้างของคุณหนูใหญ่ไม่พลั้งไหวแม้แต่หน่อย นางก้าวอย่างเบาหวิว ชายกระโปรงไม่ขยับ เดินอย่างมีมารยาทจนแทบจะบีบให้คุณหนูในเมืองหลวงนับไม่ถ้วน ขาดใจตาย แต่สำหรับตัวเจิงอวี่จิ้นแล้ว การก้าวอย่างเบาเช่นนี้กลับเดินได้

คลองราวสายน้ำกระเพื่อมไหว

ขณะที่ป่าเจิ้งตะลึงอยู่ เจิ้งอวีจิ้นก็เดินผ่านตัวนางไปแล้ว ตู้ร่ว
รีบสวมเสื้อกันลมสีแดงสดให้แก่เจิ้งอวีจิ้น ถามเสียงเบาว่า "คุณหนูใหญ่
ท่านจะไปที่ไหนหรือเจ้าคะ"

"ไปพบคุณหมั่นของข้า"

"คุณหนูใหญ่!"

"พวกเจ้ากลัวอะไร" เจิ้งอวีจิ้นหัวเราะ "ข้าเจิ้งอวีจิ้นเป็นหลานสาว
คนโตของจวนอี้ซุนโหว บุตรสาวคนโตของภรรยาเอกของท่านหญิงซึ่งผู้
หลานสาวของหญิงอ๋อง เป็นที่ชื่นชมของทุกคนมาสิบสี่ปี เป็นคุณหนู
ผู้มีคุณสมบัติดีเลิศในเมืองหลวง ข้าจะแต่งกับใครไม่ได้บ้าง เหตุใด
ต้องทนรับการดูหมิ่นเช่นนี้จากเขาด้วย"

พวกตู้ร่วเมื่อครู่คิดว่าเจิ้งอวีจิ้นจะไปไวยวายเป็นโง่ซนหน้า ถึงแม้พูด
เช่นนั้นจะน่าเศร้ามาก แต่การที่สตรีนางหนึ่งถูกถอนหมั้น ทั้งยังไปร้องให้
ไวยวายต่อหน้าอดีตบ้านว่าที่สามีมันน่าขายหน้าเกินไป เหลียนเชียว
รีบพูดว่า "คุณหนู ท่านคิดตกได้ดีที่สุดแล้ว คุณหญิงดงามและยังมี
ชาติกำเนิดสูงส่ง แต่งไปบ้านใดถือว่าพวกเขาได้กำไร จิ้งหย่งโหวต้องถูก
ผู้ใดสะกดจิตมาแน่นอน จึงได้ahunหันไปชั่วขณะ ทำเรื่องผิดพลาด ตอนนี้
ข้าวยังไม่ลือออกไป ยังทันเวลา ท่านรีบไปขอรับรองฮูหยินผู้เฒ่าให้นาง
เก็บเรื่องนี้ไว้ก่อน แม้จะเป็นฝ่ายขายเสนอนถอนหมั้นเอง แต่ยกเลิกการ
หมั้นหมายอย่างไรสาเหตุก็ไม่ดีกับชื่อเสียงของจวนจิ้งหย่งโหวเช่นกัน
ถ้าฮูหยินผู้เฒ่าออกหน้า ต้องกอบกู้การแต่งงานครั้งนี้กลับมาได้แน่นอน"

"ใช่แล้ว ยอมฟังวัดสิบแห่งดีกว่าทำลายงานแต่งงานหนึ่งงาน* คุณหนูใหญ่

* ยอมฟังวัดสิบแห่งดีกว่าทำลายงานแต่งงานหนึ่งงาน หมายถึงการทำลายงานแต่งงานแต่เป็นเรื่องร้ายแรงชนิดที่
บาปกรรมจากการฟังวัดสิบแห่งยังไม่อาจเทียบเท่า

รีบไปที่ห้องนายหญิง ให้นายหญิงนำท่านไปที่หอไขว้น นายหญิงเป็นถึง
ท่านหญิง ได้นางเป็นคนเอ๋ยปาก ต่อให้เป็นจวนจี้หยังไหนคงไม่กล้ารังแก
ท่านหรอกเจ้าค่ะ"

หญิงที่จั้นยี้ม "ใครบอกพวกเจ้าว่าข้าจะไปอบกู่การแต่งงาน"

บรรดาสาวใช้พากันตกใจ "หา?"

"ข้าจะไปถอนหมั้นด้วยตนเอง"

ขอมสวามี

3

ภายในโรงหลัก เรือนส่วนหน้า สาวใช้ก้มหน้ายกน้ำชาเดินเข้ามา ท่านหญิงซึ่งผู้ปั้นหน้าเครียด อดทนอยู่นาน แล้วพูดว่า "ฮั่วสูหยิน การแต่งงานของบุตรสาวบุตรชายไม่ใช่เรื่องเล็ก ท่านคิดดีแล้วหรือ"

ฮั่วเซวีย่ซือยืม พูดว่า "ในเมื่อเข้ามาพบท่านหญิงที่นี่ก็คงไม่ทำเรื่องที่ไม่มีความคิดอะไร คุณหนูใหญ่เป็นสตรีที่ดีมาก ท่านหญิงกับสูหยินท่านโหว เลี้ยงนางมาได้เป็นอย่างดี ข้าเห็นก็ชอบเช่นกัน แต่เรื่องการแต่งงานของ ลูกๆ ต้องอาศัยความยินยอมของทั้งสองฝ่าย เรื่องเช่นนี้ฝืนใจไม่ได้จริงๆ"

ท่านหญิงซึ่งผู้ฟังแล้วมีไฟโทสะในใจ ยังพูดว่ายินยอมสองฝ่าย อีกหรือ ฤย! คิดว่าจวนอิซุนโหวของพวกเขาอยากจะแต่งกับฮั่วฉางยวน อย่างนั้นรี!

ท่านหญิงซึ่งผู้ปรึกษาอยู่ในใจ ที่นางโกรธมิใช่เพราะบุตรสาว ภายใต้ชื่อของนางถูกถอนหมั้น แต่เป็นเพราะการหมั้นหมายของเจิงอวี่จิ้น

ก่อนหน้านี้เกิดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ ยามนี้มีมาถอนหมั้น ไม่เท่ากับทำให้นาง ขายหน้าหรือ

ท่านหญิงซึ่งผู้โกรธก็ส่วนโกรธ แต่ก็ไม่อาจไม่ยอมรับว่าฮั่วฉางยวน เป็นบุตรชายที่หาได้ยากคนหนึ่ง กวาดตามองไปทั่วเมืองหลวง คุณชายจาก ตระกูลร่ำรวยที่มีทั้งชื่อเสียงและอำนาจคนอื่นๆ ตอนอายุเท่าฮั่วฉางยวน ต่างเพิ่งจะย้ายออกมาจากเรือนส่วนใน รอบิดาอาศัยเส้นสายขอตำแหน่ง ขุนนางให้อยู่เลย คนอย่างฮั่วฉางยวนที่สร้างผลงานและได้รับแต่งตั้งเป็น โห้วมีจำนวนน้อยมากจริงๆ

บิดาของฮั่วฉางยวน จิ้งหย่งโห้วผู้เฒ่าตายจากการรบเมื่อรัชศกเจี้ยนอู่ ปีที่เก้า ยามนั้นเกิดเรื่องบางอย่างกับสกุลฮั่ว มีคนคาดเดาความคิด ของราชเลขาธิการหยางว่าอาศัยเหตุผลที่ซื้อจื่อฮั่วฉางยวนอายุยังน้อย เก็บบรรดาศักดิ์เอาไว้ไม่ยอมให้ฮั่วฉางยวนสืบทอดต่อ ในช่วงเวลานั้น จวนจิ้งหย่งโห้วเป็นเปลือกที่ว่างเปล่า มีเพียงป้ายชื่อจวนโห้วแต่ไม่มี ผู้ควบคุมดูแล ไม่ว่าใครก็มาเหยียบย่ำได้

ฮั่วเซวี่ยชื่อไม่เพียงเป็นม่ายตั้งแต่ยังสาว ยังมาเจอคนรังแกเช่นนี้อีก นางกัดฟันไม่ยอมก้มหัว ฝืนเลี้ยงบุตรชายอายุเจ็ดขวบจนเติบโตใหญ่ โชคดี ที่ฮั่วฉางยวนเองก็ใจสู้ เขาอายุครบสิบหกปี ทางสำนักการพระราชวงศ์ ยังคงไม่มีที่ท่าจะคืนบรรดาศักดิ์ให้สกุลฮั่ว ฮั่วฉางยวนรู้ว่าเขาทำได้เพียง พึ่งพาตนเอง ดังนั้นจึงไม่สนใจฮั่วเซวี่ยชื่อที่ร้องไห้ใจแทบขาด เข้าสู่สมรภูมิ รบตอนอายุสิบเจ็ดปี

บังเอิญในปีเดียวกันนั้นคดีสกุลเซวี่ยที่เก็บเจียนนานหลายปี คลี่คลายลง สกุลฮั่วได้ข่าวนี้จึงลองหยั่งเชิงยื่นฎีกาขอแต่งตั้งไปใน วังหลวง แม้จะไม่มีสารตอบกลับ แต่ฎีกาก็ไม่ได้ถูกตีกลับ ฮั่วเซวี่ยชื่อ

ดีใจมาก รู้ว่าเรื่องบุตรชายจะได้บรรดาศักดิ์นั้นมีความหวังเกินครึ่งแล้ว

ฮั่วฉางยวนเองก็เป็นคนมีความสามารถโดดเด่น เขาเป็นทหารได้ปีที่สอง สร้างผลงานไว้ในสนามรบเข้าสู่สายตาของทุกคนอย่างเป็นทางการ จากนั้นเขาก็รบชนะต่อกันหลายศึก ฮองเต้ได้ยืมข่าวก็ยินดีมาก เรียกพบฮั่วฉางยวนในงานฉลองชัยชนะด้วยตนเอง ฮองเต้เห็นฮั่วฉางยวนอายุไม่มากก็แปลกใจ สอบถามเขาว่าเหตุใดจึงมาเป็นทหาร ฮั่วฉางยวนเล่าเรื่องมารดาที่เป็นม่ายอยู่บ้าน ฮองเต้ไม่รู้คิดเห็นอย่างไร หลังจากฟังแล้วก็นั่งเงียบอยู่นาน สุดท้ายถอนใจแล้วพูดว่า 'สงครามหัวใจคนเป็นพ่อแม่ รัชทายาทของเราภัยสาบสูญไปสิบกว่าปีแล้ว ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่คงจะอายุใกล้เคียงกับเจ้า'

ฮองเต้ถามอายุของฮั่วฉางยวน ยิ่งรู้สึกสนใจ 'เพิ่งจะสิบแปดปี เขาอายุน้อยกว่าเจ้าหนึ่งปี เจ้ายังมีมารดาคอยปกป้องเช่นนี้ ส่วนเขาตัวคนเดียวอยู่ภายนอก ภาระเห็นอยู่ท่ามกลางผู้คน ไม่รู้ว่าจะได้รับความลำบากเพียงใด'

ฮองเต้พูดจบก็สะอื้นพูดอะไรไม่ออก ลูกออกจากงานไปก่อน หลังฮองเต้จากไปภายในตำหนักเงียบจนได้ยินแม้เสียงเข็มตัก สุดท้ายเป็นราชเลขาธิการหยางยกจอกสุรา ทุกคนจึงปรับบรรยากาศให้ดีขึ้นได้อีกครั้ง

เรื่องในวังไม่มีผู้ใดกล่าววิจารณ์ แต่หลังจากฮองเต้ถามประโยคนั้นจบแล้ว วันรุ่งขึ้นก็มีขุนนางกรมพิธีการมาสอบถามฮั่วฉางยวนเรื่องที่เหตุใดจึงยังไม่ได้รับสืบทอดบรรดาศักดิ์ คนข้างบนเพียงแค่อถามไปหนึ่งประโยคท่าทีของคนข้างล่างก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ไม่ช้ากรมพิธีการกับสำนักการพระราชวงศ์จึงบอกว่าเจ้าหน้าที่ละเลยหน้าที่ เดือนสิบจึงส่งป้ายเหล็ก

อักษรชาติ* เป็นรางวัลมาให้ฮั่วฉางยวน

อายุสิบแปดปีสืบทอดตำแหน่งโหว ได้รับรางวัลจากฮ่องเต้ด้วยความสามารถของตนเอง อยู่ในกองทหารก็มีผลงานโดดเด่น ฮั่วฉางยวนมีชื่อเสียงโด่งดังในเมืองหลวงทันที จวนจิ้งหย่งโหวก็กลับขึ้นมาเป็นตระกูลขุนนางที่ทรงอำนาจใหม่ภายในเมืองหลวงเช่นกัน

ท่านหญิงซิงฝู่อี้ให้มีใจเอนเอียง แต่เมื่อคิดถึงบรรดาหลานชายในจวน รวมถึงบรรดาลูกหลานบ้านเดิมและบ้านย่าของตนเอง ยังคงยอมรับว่าคนเราไม่เหมือนกัน ฮั่วฉางยวนมีใจผู้มาก ฮั่วเซวียชื่อเลี่ยนบุตรชายคนหนึ่งมาได้ดีเพียงนี้ก็ไม่แปลกที่กล้าอวดดีเช่นนี้

กระนั้นที่ฮั่วเซวียชื่อมาถอนหมั้นนั้นไม่ใช่เรื่องเล่นเลย อยู่ดีๆ เขาก็มายกเลิกการหมั้นซึ่งส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของจวนจิ้งหย่งโหว แต่ใครใช้ให้ก็คือฮั่วฉางยวนผู้นั้นเล่า ไม่มีเจิงอวี่จิ้นก็มีคุณหนูลูกขุนนางที่ดีกว่าแย่งจะแต่งงานด้วยอยู่แล้ว

การแต่งงานของเจิงอวี่จิ้นกับฮั่วฉางยวนครั้งนี้ นับตั้งแต่เริ่มต้นก็เป็นสกุลเจิงที่ได้ประโยชน์ ท่านหญิงซิงฝู่อี้จัดการได้ยาก จะพูดถึงการถอนหมั้น ทางบ้านพวกเขาอย่าอ้อมไม่อย่าถอน แต่ฮั่วเซวียชื่อมาถึงที่จวนเอง ได้ยินว่าแม้แต่ฮั่วฉางยวนก็มาด้วย หากพวกเขาเป็นตายไม่ยอมปล่อยมือก็คงเสียหน้าเกินไป ท่านหญิงซิงฝู่อี้ในขณะนี้ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร นางแอบโอดครวญในใจ ส่งสาวใช้ไปแจ้งข่าวแก่สุหยินผู้เฒ่าเจิงนานแล้ว เหตุใดจึงยังไม่มาเสียที

ท่านหญิงซิงฝู่อี้เพิ่งคิดจบก็มีเสียงเดินตึกๆ ดังมาจากข้างนอก ท่านหญิงซิงฝู่อี้ilog ออก ยืนขึ้นแล้วพูดว่า "ท่านแม่มาแล้ว"

* ป้ายเหล็กอักษรชาติ ชาวจีนทั่วไปรู้จักในนาม 'ป้ายทองเวนโทษตาย' บ้างเป็นแผ่นโค้งอย่างกระเบื้อง บ้างเป็นทรงคล้ายปล้องไผ่บางครั้ง เป็นของที่ฮ่องเต้พระราชทานแก่ผู้มีคุณูปการแก่บ้านเมือง

สุหยินผู้เฒ่าจึงเดินเข้ามาโดยมีคนประคอง นางสาวเสื้อตัวนอกสีน้ำตาลปักดินทอง เสื้อตัวในเป็นเสื้อนวมตัวสั้นสีเข้ม คอเสื้อแต่งด้วยขนนุ่มๆ ฮั่วเซวี่ยซื่อเห็นสุหยินผู้เฒ่ามาเช่นกัน จำต้องยืนขึ้นแล้วพูดด้วยรอยยิ้ม "นายหญิงผู้เฒ่ามาแล้วหรือ"

ฮั่วเซวี่ยซื่อแม้จะยืนขึ้น แต่ไม่ได้มอบน้อมอะไรมา บุตรชายของนางเป็นท่านโหว นางตอนนี้เป็นสุหยินผู้เฒ่า ด้วยคุณสมบัติแล้วมีฐานะสูงกว่านายหญิงผู้เฒ่าจึงที่เป็นสุหยินอีกทวนโหวเสียอีก แต่เห็นแก่ที่สุหยินผู้เฒ่าจึงอายุมาก ฮั่วเซวี่ยซื่อจึงให้เกียรติสกุลเจิงเท่านั้นเอง

สุหยินผู้เฒ่าจึงสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงของฮั่วเซวี่ยซื่อ ในใจก็เคืองเคียดขึ้น ตอนที่เจิงอวี่จิ้นกับฮั่วฉางยวนหมั้นหมายกัน ฮั่วเซวี่ยซื่อกับท่านหญิงซึ่งผู้นับเป็นรุ่นเดียวกัน พบสุหยินผู้เฒ่าจึงแล้วต้องคารวะตามธรรมเนียมในบ้าน แต่ในตอนนี้ฮั่วเซวี่ยซื่อเพียงแค่พยักหน้า ไม่ได้ปฏิบัติตัวในฐานะผู้ที่อาวุโสน้อยกว่า ดูท่าการแต่งงานของหลานสาวคนโตกับฮั่วฉางยวนครั้งนี้คงเป็นไปได้แล้วจริงๆ

สุหยินผู้เฒ่าจึงเดินเข้ามาใกล้ บรรดาสาวใช้รีบเข้าไปเปลี่ยนชาปูฝารองใหม่ทั้งหมด สุหยินผู้เฒ่าจึงจับไม้เท้าแน่น มีสาวใช้ประคองค่อยๆ นั่งลงบนเก้าอี้ตัวใหญ่

ฮั่วเซวี่ยซื่อเห็นจากนี้แล้วในใจรู้สึกดีถูกเป็นอย่างมาก คุณหนูรองบ้านพวกเขาทำเรื่องไร้ยางอายเช่นนั้น คุณหนูใหญ่เห็นผลประโยชน์ยึดผลงานของน้องสาว สตรีที่อบรมสั่งสอนออกมาใช้ไม่ได้เลยสักคน สุหยินผู้เฒ่าจึงเอาพลังจากที่ใดมาแสดงบารมีเช่นนี้ต่อหน้านาง

ทว่าพวกนางต่างเป็นสตรีในตระกูลชั้นสูง ปกติสิ่งที่ถือก็คือหน้าตาศักดิ์ศรี ฮั่วเซวี่ยซื่อไม่ได้แสดงการดูถูกในใจออกมาให้เห็น เพียงยิ้มแล้ว

พูดกับสุหยินผู้เฒ่าเชิง "ไม่ได้พบนายหญิงผู้เฒ่ามานาน นายหญิงผู้เฒ่า ช่วงนี้สุขภาพดีหรือไม่"

สุหยินผู้เฒ่าเชิงสีหน้านิ่งขรัม พูดว่า "ขอบคุณสุหยินผู้เฒ่าฮั่วที่เป็นห่วง สุขภาพข้ายังแข็งแรงดี"

"ช่วงนี้หนาว อากาศแห้ง นายหญิงผู้เฒ่าต้องระวังอาการร้อนใน"

"ขอบคุณสุหยินผู้เฒ่าฮั่วที่เตือน" สุหยินผู้เฒ่าเชิงยิ้มรับคำ นางเปลี่ยนเรื่องพูดไปทันใด พูดว่า "ปีที่ผ่านมานี้ข้าเลอะเลือนขึ้นทุกที ปกติโชคดีที่มีพวกหลานสาวคอยกตัญญู โดยเฉพาะคุณหนูใหญ่ ไม่ใช่ข้า อวดอ้าง คุณหนูใหญ่เป็นเด็กที่ข้าเห็นมาจนโต ทุกระเบียบหรืองานฝีมือไม่มีสิ่งใดแยเลย สุหยินที่เคยมาเป็นแขก มีผู้ใดบ้างเห็นหลานสาวคนโตของข้าแล้วไม่เอ่ยปากชม ตั้งแต่นางยังเด็กข้าก็รักนางที่สุด หลายปีมานี้ข้าสุขภาพไม่ค่อยดีแล้วก็ขอให้นางมีครอบครัวแน่นอน ทำความปรารถนาในใจให้สำเร็จตอนมีชีวิตอยู่"

ฮั่วเซวียชื่อยิ้มจางๆ พูดว่า "นายหญิงผู้เฒ่าพูดถูก คุณหนูใหญ่เป็นสตรีที่ดีจริงๆ ขนาดข้าหลังจากเป็นมาโยไปไหนมาไหนน้อยมากก็ยังเคยได้ยินชื่อเสียงอันดีงามของคุณหนูใหญ่ แต่เรื่องการแต่งงานของลูก ข้าว่าข้าเห็นดีด้วยก็จะตรงใจได้ ในเมื่อยวนเออร์ไม่ยินดี เรื่องนี้...ข้าที่เป็นแม่ก็จนปัญญา"

สุหยินผู้เฒ่าเชิงสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง พูดว่า "ตรงใจ อะไรคือเรียกว่าตรงใจ การใช้ชีวิตไม่ใช่การขี่ม้าชมดอกไม้ การแต่งงานเป็นการเชื่อมสัมพันธ์สองสกุล สิ่งที่ดีคือฐานะที่เหมาะสม จะตัดสินใจการชอบหรือไม่ชอบชั่วขณะได้อย่างไร คนหนุ่มสาวอารมณ์ร้อน มักจะคิดถึงเรื่องรักๆ ใคร่ๆ หากคิดเช่นนี้ย่อมเป็นการรับอนุภรรยา มิใช่การแต่งงานภรรยา

ท่านโหวฮั่ววันนี้ก็มาด้วยใช่ไหม ข้าอยากจะพูดคุยกับเขาเสียหน่อย"

สุหยินผู้เฒ่าจึงดูผลงานในตระกูลและจัดการชีวิตแต่งงานมานานหลายปี ไม่ใช่ทำอย่างเล่นๆ พอสีหน้าเคร่งขรึมจะดูน่ากลัวมาก ฮั่วเซวียชื่อถูกบารมีของสุหยินผู้เฒ่าจึงกดเอาไว้เช่นกัน ทำได้เพียงหันหน้าไปแล้วพูดว่า "ไปเชิญนายท่านใหญ่มา"

ฮั่วฉางยวนวันนี้อยู่ในจวนอีซุนโหวจริง เมื่อวานเขาได้รู้ความจริงในคืนวันหิมะตก ทั้งตกใจและแปลกใจ นอนไม่หลับทั้งคืน รอจนฟ้าสว่าง ฮั่วฉางยวนก็ตัดสินใจมาถอนหมั้นที่จวนอีซุนโหว เพื่อแต่งงานกับเทพธิดาในคืนหิมะตกตัวจริงที่ช่วยชีวิตเขาไว้

ฮั่วฉางยวนลุกจากเตียงแล้วก็ไปบอกเรื่องนี้แก้อั่วเซวียชื่อ ฮั่วเซวียชื่อแม้จะรู้สึกว่ามันไม่ดี แต่บุตรชายอยากถอนหมั้น เช่นนั้นก็ถอนไปเถอะ ฮั่วเซวียชื่อไม่พูดพล่ามเปลี่ยนเสื้อผ้ามาที่จวนอีซุนโหวพร้อมกับบุตรชาย

ฮั่วเซวียชื่อเข้าประตูปบนายหญิงดูแลจวน ฮั่วฉางยวนอยู่เรือนส่วนหน้า ตรงไปพบอดีตว่าที่พ่อตา นายท่านเจิงที่เป็นชื่อจ้ออีซุนโหว

ตอนเช้าตรู่ เจิงหยวนเสียนนายท่านใหญ่สกุลเจิงเพิ่งออกมาจากห้องอนุภรรยาคนงาม สติยังไม่กลับออกมาจากดินแดนแห่งความอ่อนโยน ก็เห็นว่าที่บุตรเขยของตนเองมาหา ยังมาบอกต่อหน้าว่าจะถอนหมั้นอีก ความตื่นตระหนกตกใจของเจิงหยวนเสียนมากเพียงไร แค่นี้ก็รู้ได้

ตอนที่ฮั่วฉางยวนกับเจิงหยวนเสียนเดินเข้ามา สีหน้าต่างไม่สู้ดี

ญาติผู้ใหญ่สองฝ่ายล้วนอยู่ที่นี้ ไม่มีอะไรต้องหลบเลี่ยง ฮั่วฉางยวนกับเจิงหยวนเสียนก็ตรงเข้าไปในห้อง ไปนั่งกับฝ่ายหญิง หลังจากคน

ในห้องขึ้นเปลี่ยนที่นั่งใหม่แล้ว สุหยินผู้เฒ่าจึงมองหน้าฮั่วฉางยวนถามเสียงเข้มว่า "ท่านโหวฮั่ว ตามระดับชั้นแล้วแม้ว่าเจ้าจะอยู่ระดับเดียวกับข้า แต่อย่างไรเสียข้าก็อายุมากกว่าเจ้ามาก ข้าขอใช้ฐานะการเป็นญาติผู้ใหญ่ถามเจ้าสักสองสามประโยคได้หรือไม่"

ฮั่วฉางยวนประจบมือพูดว่า "สุหยินท่านโหวเชิญได้เลย"

สุหยินผู้เฒ่าจึงเห็นฮั่วฉางยวนท่าทางไม่อ่อนข้อไม่แข็งกร้าว ทุกรับเหมาะสม ในใจก็รู้สึกเสียดาย นางชอบชายหนุ่มรุ่นหลังผู้นี้จริงๆ สามารถเห็นถึงอนาคตที่ไร้ขีดจำกัด ไม่สามารถใช้การแต่งงานผูกคนผู้นี้ไว้ได้ ช่างน่าเสียดาย

สุหยินผู้เฒ่าจึงถามว่า "เจ้าจะถอนหมั้นกับหลานสาวคนโตของข้าจริงหรือ"

ฮั่วฉางยวนหยุดไปครู่หนึ่ง แล้วพูดอย่างหนักแน่น "ขอรับ"

ท่าที่หนักแน่นเช่นนี้ทำให้เจิงหยวนเสียนพึ่งแล้วมีไฟโทสะพวยพุ่ง สุหยินผู้เฒ่าจึงใช้สายตาสะกดเจิงหยวนเสียนเอาไว้อ แล้วถามว่า "เพราะเหตุใด"

ฮั่วฉางยวนคิดถึงคืนฤดูหนาวที่เย็นเยือกเข้ากระดูกนั้นขึ้นมา เขามองขึ้นมามากมายยากลำบากในวันที่หนาวเหน็บ พอลืมตาขึ้นก็เห็นหญิงสาวหน้าตาดงามผู้หนึ่งยิ้มให้เขา

เขาได้ยินเสียงหัวใจเต้นอย่างชัดเจน เขาคิดว่าที่แท้คือนั้นเป็นนางที่ใช้ผิวเนื้อให้ความอบอุ่นแก่เขา สัมผัสที่หอมกรุ่นนุ่มเนียนนั้นราวกับตอนนี้ยังติดอยู่ที่ปลายนิ้ว

ฮั่วฉางยวนคิดว่าชาตินี้หากสามารถแต่งงานเป็นภรรยาได้จะต้องเป็นความสุขชั่วชีวิตของเขาแน่นอน

แต่ฮั่วฉางยวนคิดไม่ถึงว่านางกลับหลอกหลวงเขา หญิงทิ้งดงามเพียงนั้นกลับมีจิตใจเลวร้ายเช่นนี้

ฮั่วฉางยวนตั้งความคิดกลับมาตอนนี้อีกครั้ง เขามองดูสุหยินผู้เฒ่าเจิงที่แววตาแฝงความคาดหวัง ท่านหญิงซึ่งผู้ที่ทำให้เหมือนเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับตนเอง รวมถึงเจิงหยวนเสียนที่แทบจะเข้ามาทูปตีเขาอยู่แล้วก็พูดไปทีละคำอย่างไม่ลังเล "ไม่มีเหตุผล คุณหนูใหญ่จวนของท่านอาจจะดีจริงแต่ไม่เหมาะสมกับข้า"

เจิงหยวนเสียนครั้งนี้อยากจะถกแซนเสียจริง ๆ ท่านหญิงซึ่งผู้บริบรังตัวเขาไว้ ฮั่วเซี่ยชื้อลุกขึ้นเช่นกัน ตะโกนว่า "พวกท่านจะทำอะไร!"

ท่ามกลางความวุ่นวาย เสียงกระจ่างใสเสียงหนึ่งดังลอยมาจากประตูโถงหลัก "คำพูดของจิ้งหย่งไหว่นี้ ขอภัยที่ข้าไม่อาจเห็นด้วยได้"

ทุกคนหันกลับไปอย่างตกใจ สุหยินผู้เฒ่าเจิงเห็นผู้มาที่หลังก็ยืนขึ้นกระแทกไม้เท้าอย่างแรง "ยายหนูใหญ่! เจ้ามาทำไม!"

ฮั่วฉางยวนคิดว่าที่เจิงอวีจิ้นพูดว่า 'ไม่เห็นด้วย' คือไม่เห็นด้วยที่พวกเขาจะถอนหมั้นกัน เขารู้สึกระอาใจอย่างมาก พูดว่า "ข้าตัดสินใจแล้ว การแต่งงานจะผืนใจกันไม่ได้ ข้ากับคุณหนูใหญ่จับกันด้วยดีตอนนี้ คุณหนูใหญ่อย่าไว้วางใจจนทำให้สองฝ่ายขายหน้าเลย"

เจิงอวีจิ้นบนใบหน้ามีรอยยิ้มสง่างาม งดงามไร้ที่ติ เดินส่งอย่างฉะฉานเข้าประตูมา หลังจากเข้ามาแล้วนางก็ไม่ได้สนใจฮั่วฉางยวนเพียงคารวะผู้อาวุโสในที่นั้นก่อน "อวีจิ้นคารวะท่านย่า คารวะท่านพ่อ ท่านแม่"

ฮั่วฉางยวนไม่เคยถูกเมินเช่นนี้มาก่อน สีหน้าของเขาเคร่งเครียดยิ่งกว่าเดิม ใจคิดว่าการถอนหมั้นกับสตรีนางนี้เป็นการหยุดความเสียหาย

ได้ทันเวลามาก เป็นเรื่องถูกต้องที่สุดแล้ว ฮั่วฉางยวนที่สีหน้าไม่ดีถามว่า "คุณหนูใหญ่ทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร"

"ข้าเป็นเพียงสตรีอ่อนแอผู้หนึ่ง จะกล้ามีความเห็นอะไรต่อ จั๋งหย่งโหวไค" เจิงอวี่จิ้นมองไปทางเขาด้วยรอยยิ้ม แผ่นหลังยืดตรง ดวงตาระจ่างแจ่มสุกใสราวดวงจันทร์เหนือหุบเหว สูงส่งดงาม ไม่มีอะไรเทียบได้

ทว่าเมื่อสิ้นเสียงพูดไม่รอให้คนอื่นพูดต่อ เจิงอวี่จิ้นก็กล่าวต่อไปว่า "แต่ทุกเรื่องต้องพูดด้วยเหตุผล ตอนแรกจั๋งหย่งโหวหมดสติ ข้าช่วยท่าน จากถ้ำกลางเขามาที่หมู่บ้านกลางเขาของท่านแม่ นี่เป็นเรื่องหนึ่ง หลังจากได้รับการช่วยเหลือ เป็นท่านที่ตามติดจะมาสู่ขอ อยากจะดองสองสกุล กับจวนอิ๋ซุนโหวเอง ข้าเจิงอวี่จิ้นไม่เคยบังคับท่าน สกุลเจิงของข้าก็ไม่เคย ขอร้องท่าน นี่เป็นเรื่องที่สอง เพิ่งหมั้นหมายได้สองเดือน รู้กันทั่วเมือง แต่ท่านกลับจะยกเลิกด้วยตนเอง มาถอนหมั้นด้วยตนเองถึงบ้านอย่างเปิดเผย อีกทั้งยังพูดจาไม่ดีกับญาติผู้ใหญ่ในบ้านข้า นี่เป็นเรื่องที่สาม หนึ่งคือไร้คุณธรรม สองคือไร้สัจจะ สามคือไร้ยางอาย ท่านไม่มีคุณธรรม ไม่รู้จักกตัญญูเช่นนี้ ข้าแม้ยินดีไม่แต่งงานชั่วชีวิตก็อาจที่จะแต่งเป็น ภรรยาของท่าน วันนี้ต่อหน้าญาติผู้ใหญ่ทุกท่าน ข้าขอพูดกับจั๋งหย่งโหว ให้กระจ่าง ข้าเจิงอวี่จิ้นไม่พอใจนิสัยของจั๋งหย่งโหว ดังนั้นจึงขอถอนหมั้น กับจั๋งหย่งโหว"

คนในโงงหลักยืนตะลึง ต่างคิดไม่ทันว่าเจิงอวี่จิ้นกำลังทำอะไรอยู่ นับจากโบราณมามีเพียงสามีย่าภรรยา ฝ่ายชายถอนหมั้น มีฝ่ายหญิง เป็นฝ่ายออกหน้าเองเสียที่ไหน ฮั่วเซวียชื้อตกตะลึงโดยสิ้นเชิง เป็น ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงที่ดั่งสติคนมาเร็วที่สุด ในใจแอบชมว่าไม่ได้เลี้ยวอย่าง

เสียเปล่า เป็นเด็กที่มีสมองคนหนึ่ง ฮั่วฉางยวนตั้งใจจะถอนหมั้น เรื่องนี้ดูแล้วไม่มีวิธีกอบกู้คืนมาได้ เช่นนั้นก็ออกมาพูดด้วยตนเองเสียเลย อย่างไรก็ตามเสียในด้านคุณธรรมก็ได้เปรียบกว่า ขอเพียงจัดการได้ดี วันหน้าเจิงอวี่จิ้นอาจไม่ถึงขั้นแต่งกับตระกูลที่ยิ่งใหญ่ไม่ได้อีก

สุหยินผู้เฒ่าเจิงตัดสินใจแน่วแน่ จึงเปลี่ยนท่าทีในทันที "ช่างเถอะ ในเมื่อบ้านพวกเจ้าหลงทางไม่ยอมตื่น ยืนยันจะทำเรื่องที่ไร้คุณธรรมเช่นนั้น เช่นนั้นสกุลเจิงของข้าก็ไม่กลัวพวกเจ้า ท่านโหวฮั่วทำเรื่องไร้คุณธรรมมากไปจะทำให้ลายตนเอง เจ้าตัดสินใจเองก็แล้วกัน"

ท่านหญิงซึ่งผู้กับเจิงหยวนเสียนยังคิดตามไม่ทัน การด่าทอยาวเหยียดของเจิงอวี่จิ้นนั้นสาแก่ใจมาก คนทั่วไปทะเลาะกันก็เป็นอย่างนี้ไม่ใช่หรือ แต่ว่า...จะถอนหมั้นจริงหรือ

ฮั่วฉางยวนถูกคำพูดสั่งสอนท่อนยาวของเจิงอวี่จิ้นทำให้ตื่นตะลึง รอค้นเขาติดตามทัน ในใจก็โมโหมาก สตรีร้ายกาจเช่นนี้ กล้าหาเรื่องกลับอีกด้วย แต่ฮั่วฉางยวนกลับคิดว่าข้าเป็นบุรุษ จะถือสาสตรีอ่อนแอไม่ได้ อย่างไรก็ตามเสียนางก็เป็นพี่สาวของโมเออร์ เห็นแก่หน้าของโมเออร์ ให้นางชนะในด้านการพูดก็ได้

ฮั่วเซวียชื่อตะลึงกันไปครู่หนึ่ง รอค้นคิดตามทันก็หันไปมองเจิงอวี่จิ้นด้วยสายตาเคืองโกรธในทันที ฮั่วฉางยวนขวางมารดาเอาไว้ กล่าวว่า "ท่านแม่ ไม่ว่าใครจะเป็นคนพูดก่อน ขอเพียงถอนหมั้นได้ก็พอ คุณหนูใหญ่เจิง ข้าเห็นแก่ที่เจ้าเป็นสตรี ไม่พูดทะเลาะกับเจ้าในเรื่องนี้หวังว่าเจ้าจะรักษาคำพูด ถอนหมั้นโดยเร็ว"

"จึงหยั่งใจดูถูกสตรีเช่นนี้เสียหรือ" เจิงอวี่จิ้นหัวเราะ หยิบหนังสือหมั้นหมายออกมา ตั้งใจฉีกเป็นเส้นๆ อย่างช้าๆ ต่อหน้าฮั่วฉางยวน

"ผู้ที่ไม่รักษาคำพูดคือท่านโหวฮั่ว หวังว่าท่านจะจำไว้ ไม่ใช่เพราะท่านไม่ทะเลาะกับข้า แต่เพราะท่านไม่มีเหตุผลในการทะเลาะ"

เจิงอวี่จิ้นฉีกหนังสือหมั้นหมายเสร็จก็คลายมือออก เศษทั้งหมดตกลงพื้น เจิงอวี่จิ้นมองฮั่วฉางยวนเป็นครั้งสุดท้ายแล้วทำเหมือนไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น คารวะลาผู้อาวุโสไปที่ละคน จากนั้นจึงหมุนตัวเดินจากไป

เจิงอวี่จิ้นต่อให้มาด่าคนก็ต้องทำให้ตนเองไม่มีที่ติอะไร เป็นคนที่มีคุณธรรมสูง

ฮั่วฉางยวนมองดูแผ่นหลังนั้น ในตอนนี้ภาพแผ่นหลังของนางยังคงสว่างดงาม กว้างไม่ยาวไม่สั้น ระยะเท่ากันราวกับคำนวณไว้ ฮั่วฉางยวนสีหน้าเคร่งเครียดขึ้น สะบัดแขนเสื้อเดินออกไปด้วยความโกรธในทันที

พวกเจิงหยวนเสียนถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง ต่างหันหน้ามองกัน ดิ่งสติกลับมาไม่ได้ยาวนาน

ฮั่วฉางยวนไล่ตามเจิงอวี่จิ้นมาอย่างรวดเร็ว ด้วยกว้างอันเป็นระเบียบแต่เชื่องช้านั้น การจะไล่ตามนางง่ายดายอย่างมาก ฮั่วฉางยวนตะโกนเรียกจากด้านหลัง

เจิงอวี่จิ้นทำเป็นไม่ได้ยิน ไม่ไปสนใจ

ฮั่วฉางยวนทนไม่ไหว เข้าไปคว้าแขนของเจิงอวี่จิ้นเอาไว้ "หยุดนะ!"

เจิงอวี่จิ้นทนไม่ไหวเช่นกันหมุนตัวกลับไปตบเขาหนึ่งที่ "ปล่อยมือ!"

พอเจิงอวี่จิ้นลงมือ ฮั่วฉางยวนก็ตกตะลึง เขาคาดไม่ถึงเลยว่าจะมีสตรีใดกล้าตบเขา ทำให้เขาไม่ทันหลบ

น่าเสียดายที่เจิงอวี่จิ้นมีแรงจำกัด นางสะบัดมือที่เจ็บอย่างเสียดาย มือตบจนแดง แต่ไม่ได้ทำให้บุรุษสาวเลวผู้นี้เปิดเผยโฉมหน้า ไม่เช่นนั้น

คงจะทำลายเส้นทางขุนนางของเขาได้ เจิงอวี่จิ้นในใจเสียตายมาก

ฮั่วฉางยวนลูบมุมปากของตนเองอย่างไม่กล้าเชื่อ เขาไม่ใช่อะไรหรอก แต่โชคดียังรู้จักหาทำที่ไม่ได้ตกกลับไป เขามองเจิงอวี่จิ้นอย่างเยินชา แล้วพูดว่า "ทำไม ตอนนี้ไม่แสวงหาแล้วหรือ"

"แสวงหาอะไร ข้าเป็นคุณหนูใหญ่ของจวนอี้ซุนโหว งามสง่าสงบบึง มีแต่คนชื่นชมมาหลายปี แม้แต่เหยียบมดตายสักตัวก็ไม่กล้า เป็นท่านโหวฮั่วที่เวลาเดินต้องระวังลึกลง ครึ่งหน้าถ้าชนก้อนหินเข้าอีก ระวังหน้าจะร้าว ตัดเส้นทางขุนนางอีกครั้งชีวิตของท่านแน่นอน"

"เจ้า!" ฮั่วฉางยวนโกรธเกรี้ยว เขาขมวดคิ้วมองเจิงอวี่จิ้น ไม่กล้าคิดเลยว่าบนโลกนี้ยังมีสตรีเช่นนี้อยู่ด้วย เขาพูดด้วยความกรุ่นโกรธว่า "ใช้วิธีเลวร้ายได้ชื่อเสียงมา แสวงหาแล้วทำไม สตรีที่เหมือนอสรพิษอย่างเจ้า วันหน้าใครจะแต่งงานด้วย เสียตายหน้าตาอันงดงามของเจ้าแล้ว!"

เจิงอวี่จิ้นหัวเราะ "ขอบคุณท่านโหวที่เอ่ยชม ท่านโหวคงไม่เคยได้ยินสตรียิ่งงามก็ยิ่งโกหกเก่งใช่ไหม ท่านคิดว่าสตรีทุกคนในโลกนี้เหมือนน้องหญิงไม่ของท่านที่ไร้เดียงสา มีเมตตา อ่อนแอไร้แค้นอย่างนั้นหรือ"

เจิงอวี่จิ้นพูดพลางกลอกตาขาว ไม่ปิดบังการดูถูกที่ตนเองมีต่อฮั่วฉางยวนเลย "เกรงว่าคงไม่ใช่คนโง่กระมัง"

"เจ้า!"

เจิงอวี่จิ้นไม่อยากเห็นหน้าคนโง่ผู้นี้อีก นางหันหน้ากลับอย่างเยินชา ก็เห็นคนช้วนหนึ่งยืนอยู่ไม่ไกลออกไป

เจิงอวี่จิ้นกับฮั่วฉางยวนขวางอยู่ตรงทางเดินเพียงทางเดียวนั้นพอดี ผู้ที่มาหยุดอยู่ตรงนั้น ไม่รู้ว่าฟังอยู่นานเท่าใดแล้ว

เจิงอวี่จิ้นแอบตะโกนในใจว่าแย่แล้ว บนใบหน้าเปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม

สง่างามในพริบตา ดวงตามองสำรวจคนในขบวนนั้นอย่างรวดเร็ว เข้าตัว
เช่นนี้พวกเขามาปรากฏตัวในจวนสกุลเจิง ข้างกายไม่มีใครนำทาง
คิดว่าคงเป็นญาติผู้พี่บิดาของสกุลเจิง คนเดินนำสวมชุดอ้อसान* สีแดง
สวมเสื้อคลุมสีดำ ห้อยถุงป้ายตำแหน่งที่เอว รูปร่างสูงโปร่ง งามสง่า
ราวต้นสน

เจิงอวีจิ้นเดิมที่คิดว่าเป็นคนบ้านตนเอง หากเป็นญาติสกุลเจิง
เช่นนั้นการเสียมารยาทเล็กน้อยของนางเมื่อครู่คงไม่ใหญ่โตอะไร แต่เมื่อนางเห็นชายหนุ่มผู้นี้ การคาดเดาเมื่อครู่กลับรู้สึกไม่มั่นใจแล้ว

ผู้ที่สวมชุดอ้อसानสีแดงได้เช่นนี้จะต้องเป็นขุนนางในราชสำนัก
และระดับชั้นไม่ต่ำอีกด้วย ตอนเข้ามีลมพัด พัดเอาหิมะยามกลางคืน
ลอยขึ้นมา ปลิวพลิวขาวไปทั่ว มองหน้าตาของเขาได้ไม่ชัดเจน ทว่า
สามารถมั่นใจได้ว่าอายุของเขายังไม่มากนัก

อายุน้อยอยู่ตำแหน่งสูง สกุลเจิงมีคนเช่นนี้ด้วยหรือ

ผู้ติดตามข้างกายชายหนุ่มกระแอมหนึ่งที ตั้งใจพูดเสียงดังว่า
"นายท่านเก่า ท่านโหวผู้เฒ่ายังรอท่านอยู่นะขอรับ"

นายท่านเก่า?

เจิงอวีจิ้นรู้กระจ่างในทันที ที่แท้เป็นเขาเอง! ฝ่ายตรงข้ามดูเหมือน
จะจดทบทวนพอแล้ว เขาจึงนำคนค่อยๆ เดินมาใกล้ สายตาไม่ได้มองมา
ที่ตัวเจิงอวีจิ้นแม้แต่บ่อย เจิงอวีจิ้นปกติควบคุมสถานการณ์ได้ดี นาง
ถอยหลังหนึ่งก้าวเปิดทางให้ พลิกข้อมือเล็กน้อยแล้วย่อตัวถอยด้วย
ท่าทางที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ "คารวะท่านอาเก่า"

* ชุดอ้อसान เป็นชุดขุนนางแบบหนึ่งแขนยาวกระโปรงจีบ เป็นชุดที่ชาวมองโกเลียคิดขึ้น แต่ยุคที่ใช้มากที่สุดคือยุคราชวงศ์หมิง

九叔万福 1
Jiu Shu Wan Fu 1

ยอดสำเภาของกุลสตรีอันดับหนึ่ง 1
จิวเยวี่ยหิ้วหัวเทียน
เบป็นาคราช แปล

จำนวน 448 หน้า
ราคา 489 บาท

Published originally under the title of 《九叔万福》 (Jiu Shu Wan Fu)
Author © 九月流火 (Jiu Yue Liu Huo)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2954-1

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4800
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

‘เฉิงอวี่จิ้น’ คือยอดกุสตรียี่ห้อเมืองหลวง ทำการใดล้วนไม่มีที่ติ
หน้าตางดงาม กิริยามารยาทล้วนเป็นเลิศ
ไม่ว่าบ้านใดก็อยากให้นุตรสาวบ้านตนเป็นดังเช่นนาง
ทั้งยามนี้ยังมีสัญญาหมั้นหมายกับแม่ทัพหนุ่มอนาคตไกลจนจึงหยิ่งโง่
ยิ่งส่งเสริมให้वासนาของนางพุ่งขึ้นไปลิบฟ้าไม่มีวันตกต่ำ นางเองก็คิดเช่นเดียวกัน...
ถ้าไม่ใช่เพราะพินต้นหนึ่งได้บอกเล่าอนาคตทุกอย่างเกี่ยวกับนาง
ยังไม่ทันตั้งตัวสัญญาก่อนหมั้นก็ถูกส่งมายังจวนแล้ว
แต่เฉิงอวี่จิ้นหาใช่ตะเกียงไร้น้ำมัน จึงจัดการฉีกสัญญาก่อนด้วยตนเอง
แม้จะผิดธรรมเนียมหาใช่สิ่งที่สตรีพึงปฏิบัติแต่นางพึงกระทำ
กว่านางก็เชื่อว่านางทำถูกต้องแล้ว
บุรุษทั่วหล้าหาได้มีเพียงผู้เดียว นางจะหาสามีที่ดียิ่งกว่านี้ห้วงได้

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนด้วยใจ
Tns. 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2954-1

9 786160 629541

ราคา 489 บาท